

Můj příběh, moje pohádka

Školní projekt třídy 7. A

ZŠ Opava, B. Němcové 2

Školní rok 2015/2016

Obsah

ZÁCHRANNÁ PSÍ AKCE	4
PÁV A ŽÁBA	8
SEN O CESTOVÁNÍ	11
HLEDÁNÍ KNIHY	15
NÁHODA	18
PÓRKOVÉ POČASÍ	21
ZÁCHRANNÝ HORSKÝ PSÍ TÝM.....	24
VELKÝ SEN	30
PŘÍBĚH O ALEX.....	34
ČERNOHORSKÝ MASA KR	38
KAPITOLA I. SEZNÁMENÍ VE MĚSTĚ.....	38
KAPITOLA II. PRŮZKUM	38
KAPITOLA III. ZJIŠTĚNÍ.....	38
KAPITOLA IV. SETKÁNÍ	38
KANČÍ ULIČKA	41
BABIČČIN SEN	44
BAJKA O ZAJÍCI A VLCÍCH	48
KOUZELNÁ KNIHA	52
DVA STRAŠPYTLÍCI A DVA ČERTÍCI.....	56
ŠMOULINKA A JÚLINKA	56
KAVALÍŘI ODVAHY	60
KAPITOLA 1 – ĎÁBLOVO LOŽE	60
KAPITOLA 2 – NUGET.....	61
KAPITOLA 3 – NAHLUHLÝ SANDY	62
KAPITOLA 4 - WAKAIŮV NÁPAD.....	63
OSUDNÝ MOMENT	65
PŘÁNÍ SE PLNÍ.....	68
ROSALIN.....	72
PES V NCIS	76
MYŠKY A SÝR.....	79
NARUŠITEL.....	82
DOPIS DO NEZNÁMA	86
UPÍŘÍ LÁSKA	90
DAVIDOVA MINULOST.....	94
VLCI A ZAJÍC	97

ZÁCHRANNÁ PSÍ AKCE

Natálie Balnarová

Záchranná psí akce

Byla jednou jedna fenka. Byla to dvouletá šeltie zlatobílé barvy jménem Ennie. Porodila 5 štěnat a pojmenovala je: Jack, Ája, Bella, Janis a Cofi. Jack byl trojbarevný, měl bílou špičku ocasu, hrudník a břicho, hnědé uši a zbytek černý. Byl přátelský, rád se mazlil. Janis byl světle hnědý. Na všechny štěkal a rád se pral. Cofi byl černobílý, rád se pral s Janisem. Ája byla typ který se choval spíš jako kluk. Hrála klučičí hry, ale Cofiho s Janisem usmířovala. Byla černá s pálením. A konečně Bella, Enniino zlatíčko. Byla modře mramorovaná a byla přátelská, docela rozmazlená. Ráda se mazlila, běhala a hrála si.

Ale teď už k příběhu. Jednoho chladného letního večera se štěňata se svou mámou chystali ke spánku. Spali na zahradě, venku. Najednou něco bouchlo. Ennie řekla štěňatům ať zůstanou kde jsou. Ennie se šla podívat co se stalo. Byl tam nějaký chlap s pytle. Ennie na něj začala vrčet, štěkat a skákat. Při výskoku ji ten chlap chytil za břicho a strčil ji do pytle. Ennie začala kňučet. Janis jí chtěl jít pomoci, ale Ája řekla že ne, že jim máma řekla ať zůstanou na místě. Tak tam zůstali. Ráno prošli celou zahradu ale mámu nenašli. Podívali se i vevnitř, v domě ale tam taky nebyla. Začínali se bát. Ještě nikdy bez ní nebyli tak dlouho. Chvilí přemýšleli co dělat, když v tom Jack navrhl že se jí vydají hledat. Na druhý den brzy ráno vyrazili na cestu. Byli odhodlaní svou mámu najít a zachránit.

Šli se po ní podívat po městě. Nikde ji nemohli najít. Nevěděli kde mají jít. Pesimista Cofi začal panikařit že ji nemají šanci najít, že už určitě umřela a že oni určitě umřou taky protože mají nízkou šanci na přežití. Bella ho uklidnila že maminku najdou, vysvobodí a že přežije Ennie i oni. Šli už celý den. Byl večer, začínala být zima a navíc začínalo pršet. Štěňata nevěděli co dělat, začínali se bát. Ještě k tomu byli v lese kde byla ještě větší tma. Byli tam strašidelně vypadající stromy a hrůzostrašná zvířata. Jack dostal nápad že půjdou hledat nějakou jeskyni ve které přespí. Ostatní pejsci souhlasili.

Šli teda hledat tu jeskyni. Pršelo pořád víc, ale štěňata nemohli žádnou najít. Po asi hodině ji našli. Šli se podívat dovnitř. Mysleli si že najdou opuštěnou jeskyni, ale nebyli si jistí jestli ji v tomto stavu našli, protože tam byla výzdoba, nábytek, i zásoby jídla a vody. Celou ji prošli, ale nikoho si nevšimli. Zavolali proto hlasitě přes celou jeskyni aby zjistili jestli je opravdu opuštěná nebo ne. Najednou uslyšeli chrápání. Hrozně se lekli, tak moc, až nadskočili. Pak zjistili že ten kdo chrápe je vlk. Začali křičet protože se báli že jim ublíží. „V pohádkách to tak bývá“, řekla Bella. Janis mu odpověděl že teď nemá myslet na pohádky. Najednou se ten vlk probudil a začal po nich rvát co tam chtějí. Štěňata mu vysvětlili celou situaci a vlk jim dovolil u něj přespát. Dal jim i vodu a jídlo. Byl moc hodný.

Ráno už nepršelo, svítilo sluníčko a bylo hezky teplo. Po snídani štěňata vyrazili na cestu. přes les, asi dvě hodiny. Les byl hluboký takže jim to trvalo. Když konečně vyšli z lesa ven, našli kopec který vedl směrem dolů a za ním louku. Štěňata se rozhodla že si dají závod. Všichni souhlasili takže se seřadili, a když jim to vlk odstartoval tak vyběhli. Chvilí to bylo vyrovnané ale o další chvíli později se to změnilo. Ve vedení byli Cofi s Janisem, za nimi Jack, potom Amálka a nakonec Bella. Najednou Cofi a spomalil. Vypadalo to že vyhraje Janis ale Cofi se rychle zvedl a nabral tu největší možnou rychlost takže vyhrál. Ostatní mu

gratulovali a pak se všichni vydýchali. O chvíli později se zase vydali na cestu. Po asi půl hodině našli farmu. Řekli si že se tam půjdou podívat jestli třeba tam jejich maminka není. Vešli dovnitř a za rohem uviděli kozu, koně, ovci, husu, slepici a krávu. Štěňata je slušně pozdravili. Zvířata z farmy je taky pozdravili a hned se štěňat ptali odkud jsou a kam jdou. Štěňata se začala hádat o slovo a překřikovali se. Vlk je utišil a sám řekl zvířatům kam jdou. Zvířata hned začala štěňata litovat a pak řekli že u nich nejsou ale že před pár dny viděli nějakého podivného chlapa s pytlek přes rameno. Prý šel do nedaleké vesnice nebo aspoň tím směrem. Štěňata i vlk poděkovali a řekli si že půjdou dál dřív než bude pozdě. Kozu se nabídla že půjde s nimi. Ostatní zůstali na farmě.

Koza zavedla Cofiho, Janise, Jacka, Amálku, Bellu a vlka do vesnice. Podívali se do všech domků jestli tam něco nenajdou. Prošli už skoro všechny domy. Už to chtěli vzdát když v tom uslyšeli ze starého, na první pohled opuštěného domu jakési zvuky. Šli se tam teda podívat. Uvnitř domu hořel krb ale nikde nikdo. I zvuky už utichli. Šli se podívat do vedlejší místnosti. Tam spal nějaký chlap, vedle sebe měl položený pytel. Štěňata se podívali do pytle, ale byl prázdný. Šli proto do další a už poslední místnosti domu. Byla tam postel a na ní deka. Podívali se pod deku. Našli tam nehýbajícího se, vyhublého a zřejmě spícího psa. Vypadal jako Ennie. Štěňata se zaradovala ale zároveň zděsila. Zkusili psa vzbudit. Po nějaké době se vzbudil. Pes je poznal a přivítal se s nimi. Byla to opravdu jejich hledaná maminka Ennie. Vyšli všichni ven z domu a vydali se na cestu domů. Když byli u farmy, rozloučili se s kozou a šli do lesa. Tam se rozloučili i s vlkem a vydali se domů, do města. Když přišli domů, přivítal je jejich majitel. Už se o ně bál. Takže nakonec vše dobře dopadlo a všichni žili šťastně.

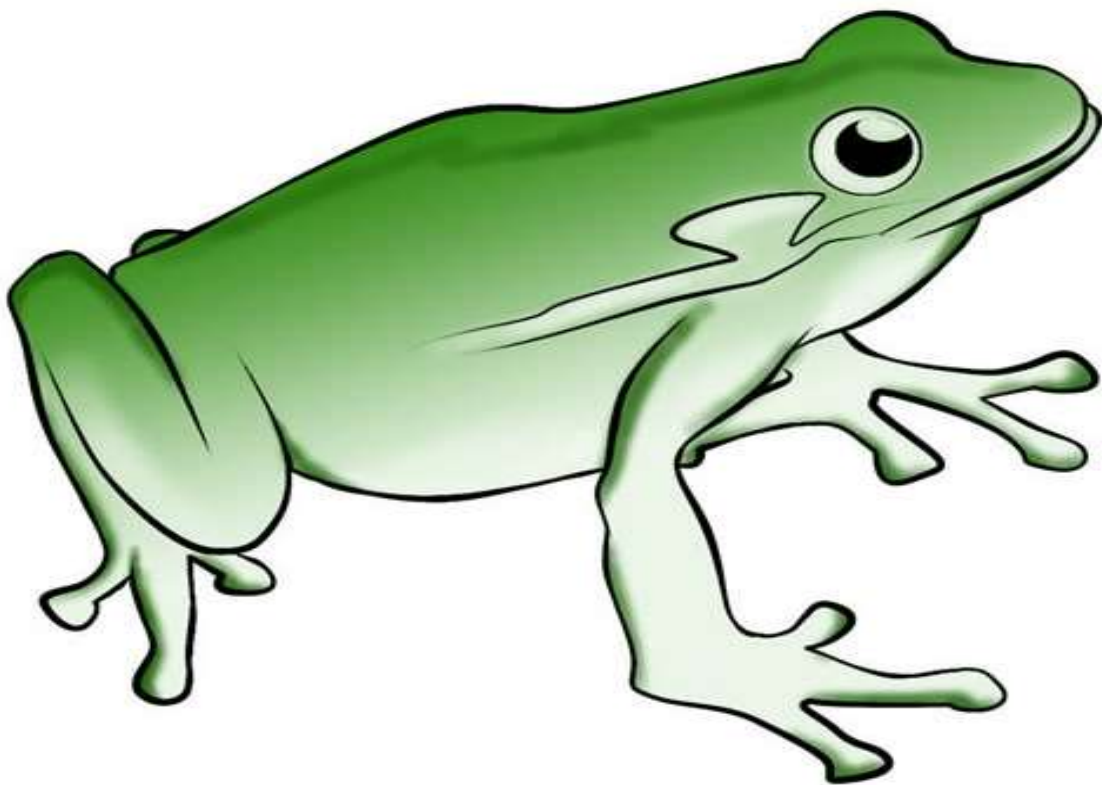
Natálie Balnarová

Natálie Balnarová narozena dne 27.6.2002 napsala ve svých třinácti letech svou první knížku. Plánuje že možná napíše nějakou další. Žije v Opavě v České republice a studuje na ZŠ Boženy Němcové 2, Opava.

MOJE BAJKY

Barbora Baránková

Ilustrovala Barbora Baránková

Páv a žába

Byl jednou jeden les ve kterém byla malá chaloupka. Vedle chaloupky byl krásný a čistý rybníček. Přistěhovala se zde různá zvířátka a taky jedna žába, která byla moc hodná, pracovitá a kamarádká. Měla čtyři děti o které se pečlivě starala, obětavě pomáhala ostatním zvířátkům a uklízela i okolí rybníčku. Každý měl žabu rád.

Jednoho dne se objevil u rybníčku krásný páv. Byl hodně namyšlený, s nikým se nebavil a jen se díval na svůj odraz v rybníčku. I když se s nikým nekamarádil, tak si vedle rybníčku postavil svůj vlastní domeček. Domeček měl dvě patra a byl celý ze slámy.

Vždy bylo zvykem, že si zvířátka navzájem pomáhala, ale páv nikdy nikomu nepomáhal. Kolem jeho domečku bylo pořád plno odpadků, ale uklízela je pouze žába. Několikrát ho poprosila, aby jí s tím pomohl, ale on jen roztáhl svůj ocas s pavími oky a otočil se k žábě zády.

Jednou žába onemocněla. Byla tak moc nemocná, že ani nemohla vylézt ze svého rybníčku a tak zavolala na páva, který šel právě kolem. Zeptala se ho, jestli by jí nemohl pomoci nasbírat nějaký hmyz pro její děti. Děti byly hladové a žalostně kvákaly. Páv se šel raději projít a žábě nepomohl. Pomohla jí ostatní zvířátka a její děti nakrmila. Stalo se taky, že se její děti rozutekly a potřebovala je pomoci rychle najít, než je chytí čáp a sní je. Jediný páv jí zase nepomohl.

Po nějaké době přišla obrovská bouřka. Trhala střechy domů, každému zvířátku jeho bydlení nějak poškodila, jen pávovi odnesla celý domeček. Páv rychle běžel za žabou a prosil ji jestli by mu nepomohla postavit nový domeček. Žábě už ale došla trpělivost a pávovi nepomohla. Páv byl moc smutný a nakonec se odstěhoval pryč.

Ponaučení: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

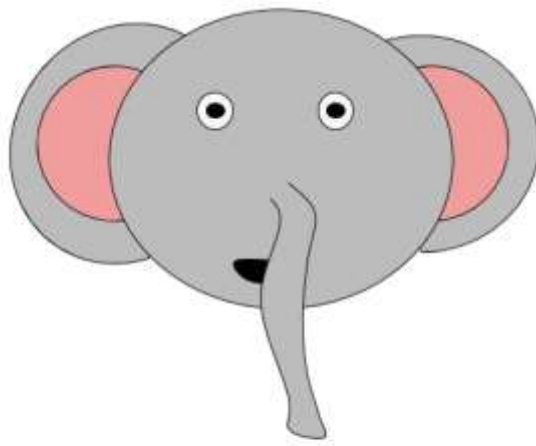
O autorce

Barbora Baránková se narodila 11.2.2003 v Opavě. Bydlí v malé vesnici Chlebičov blízko Opavy. Má mladší sestru se kterou navštěvuje Základní školu Boženy Němcové v Opavě. Ve svých dvanácti letech píše svou první knihu *Moje bajky*.

O knize

Tato kniha se skládá z krátkých bajek ve kterých vystupují zvířata nebo věci, které se chovají jako lidé. Na konci každé bajky je ponaučení.

Sen o cestování

Ema Bohdalová

SEN O CESTOVÁNÍ

„O ne proč mě ten blbý budík budí, copak vstávám do školy jsou přece prázdniny no ne.“ pomyslela jsem si. A v tu chvíli jsem si vzpomněla, moje sestra Viky odlétá do Afriky.

Abych vám to lépe objasnila jmenuji se Mája tedy Marie, ale všichni mi říkají Májo je mi 13 let a mám starší sestru Viky jí je 17 a pořád cestuje, už navštívila skoro 100 zemí přesněji 96, vždycky odlétala se svým přítelem Vojtou a proto jí naši rodiče vždycky kamkoli pustí, protože ví že Vojta je rozumný a dokáže se o Viky postarat a dneska odlétají do Afriky pomáhat chudým dětem já jí to tak strašně závidím. Vždycky jsem chtěla letět s ní jenže mamka mi to nikdy nedovolila, protože jsem ještě malá.

Ale zpět k příběhu dneska tedy Viky odlétá tak se musím rychle obléct abych jí stihla vyprovodit. No a je to tady Viky s Vojtou nastoupili do letadla po chvíli letadlo nastartovalo, jelo po ranveji (runway) a vzlétlo. Nám nic nezbyvalo než zase odjet domů. Mamka už se o ně nebála, protože cestují už opravdu dlouho a nic se nikdy nestalo to jsme, ale nevěděli co nastane. Dorazili jsme domů a já jsem šla ještě na chvíli do postele, protože jsem vstávali ve 2 hodiny ráno a jak jsem dorazili bylo teprve 4:30 ráno. Lehla jsem si do postele a přemýšlela, nemohla jsem usnout, protože jsem musela myslet na to jaké to bude až s nimi někdy vyjedu ven až uvidím zapadat slunce v Africe a v dáli antilopy až ucítím jak mi slunce bije do zad nebo až uvidím Baobab za kterým se tyčí krásná, vysoká žirafa.

Odpoledne jsem šla ven se svou kámoškou Míšou se kterou jsem plánovala že spolu budeme cestovat jako Viky s Vojtou. Tohle jsme dělaly každý den až do dne kdy měla přijet, těšila jsem se až jí zase uvidím a bude mi vyprávět jaké to tam bylo až mi bude ukazovat fotky a pohledy.

Letadlo mělo přiletět v 18:00 hodin a my už jsme tam netrpělivě čekali. Když začali lidé vycházet s kufry tak jsem spatřila Vojtu no a kde je Viky :„Asi ještě hledá kufr.“ pomyslela jsem si Vojta přišel k nám a se slzy v očích nám řekl:„ Je mi to strašně líto, ale Viktorka zemřela, spadl na ní slon a pak do ní ještě začal dupat.“ Jak to dořekl já s mamkou a Vojta jsme se rozplakali taťka zavolal našeho dědu ať pro nás přijede, protože nemůže řídit, ne zvládnul by to. Celý život měla před sebou plánovala další cesty.

Jak jsme dorazili konečně domů Vojta zůstal ještě u nás řekl nám že jí tam nechal pohřbít, protože její nejoblíbenější cesty byly do Afriky. Potom jak Vojta odešel jsme si šli všichni lehnout musela jsem na to pořád myslet nemohla jsem usnout ale stejně jsem nakonec usnula a zdálo se mi že na mě Viky mluví a říká mi:„ Nevzdávej se svého snu cestovat i když mi to nevyšlo tak to neznamená že to nevyjde tobě a že tě to odradí prosím udělej to alespoň pro mě.“ Ráno jak jsem vstala a běžela jsem k Viky do pokoje a z jejího šuplíku jsem jí vzala letenku do Istanbulu a šla jsem s ní za mamkou jí sdělit že budu jako

moje sestra a že chci letět do Istanbulu jako to chtěla Viky, ale mamka mi řekla jen že letenku prodají a že jednu dceru ztratila a že mě taky nechce ztratit. Já mamku chápu, ale slíbila jsem to Viky. Několik dní po smrti Viky nám všem bylo strašně mizerně nikdo nic nedělal a pořád dokola jsem si prohlíželi naše rodinné album. Už nikdy nebude nic takové jako bývalo, ale museli jsme jít dál a neprohlížet si fotky, které známe nazpaměť.

O 3 roky později kdy už mi bylo 16 jsem se rozhodla splnit Vikči přání nevzdávat se svého snu. Zavolala jsem Vojtovi mu je sice už 20 let, ale slíbil mi že spolu pojedeme do Istanbulu. Mamka mi to nakonec dovolila, protože věděla že je to pro mě důležité.

A za 4 dny jsme vyrazili, bylo to neuvěřitelné poprvé jsem letěla letadlem.

Jak jsme dorazili začala jsem všechno fotit, dělat si zápisky a kupovat pohledy, magnetky a suvenýry přesně tak jak to dělala Viky. Jeli jsme tam na 10 dní a z toho 5 dní jsme byli v Istanbulu a 5 na dní jsem vyrazili do Afriky. Viky tam měla svůj hrobeček o který se staraly všechny ty děti, kterým kdy v něčem pomohla.

Od té doby cestujeme s Vojtou spolu a zatím se nám nic nestalo.

Sice jsem ztratila člověka kterého miluji, ale šla jsem si za svým snem a za to by byla Viky ráda.

O autorce:

Jmenuje se Ema. Je jí 13 let.
Má ráda sport jako třeba:
badminton nebo tanec . Má ráda
zvířata. Má staršího bratra.

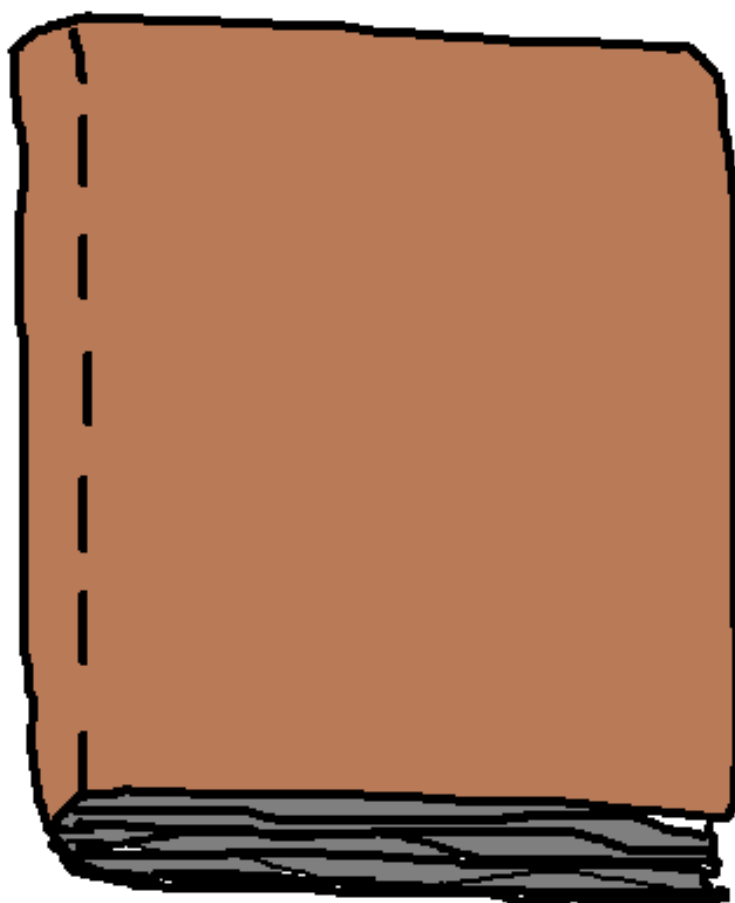
Kontakty:

e-mail: emabohdalova@seznam.cz

tel. číslo: 605 363 820

Hledání knihy

Romana Buchtová

Hledání knihy

Říká se, že před 100 lety starý muž vytvořil knihu, ve které jsou odpovědi na jakékoli otázky. Většina lidí tomu nevěří nebo o tom, že se to říká ani neví. Ale najdou se lidé, kteří doufají v to, že to není jen výmysl a snaží se najít alespoň něco, co by je k ní mohlo dovést. Nikdo ale neví, kde to hledat.

Ten člověk, co ji vytvořil, ji schoval. Ale aby nezapomněl kam ji schoval, Udělal si mapu. Za rok zemřel a mapa se ztratila. Hledači té knihy si mysleli, že se ztratila v knihovně, protože vedle ní měl starý muž dům. Rozhodli se, že vynosí knihy, aby se neznichili a prohledají knihovnu do základů. Samozřejmě, že pečlivě kontrolovali jestli nenašli při vyklízení tu knihu, ale neměli šanci. Nenašli ani mapu ani knihu ale nenapadlo je se podívat jestli ta mapa není v nějaké knize založená. Asi za rok knihovnu opravili, vrátili knihy a otevřeli ji.

Jednou si dvanáctiletý Kuba šel půjčit knihu. Když ji doma otevřel, vypadla z ní špinavá obálka. Otevřel ji a našel mapu. Myslel si, že nikam nevede a schoval si ji.

Asi za dva měsíce o té knize něco zaslechl a zaslechl i to o té mapě a napadlo ho jestli to není, ta kterou našel ve špinavé obálce. Hned běžel domů, aby se na tu mapu ještě jednou podíval. Díval se na ní ze všech stran, aby něco nepřehlédl. Napadlo ho jestli to není mapa parku, který je nedaleko domu kde bydlí. Řekl si, že se tam zítra půjde podívat.

Další den, když šel do školy zjistil, že ho někdo sleduje. Kouknul se za sebe a zjistil, že ho sleduje nějaký muž v černé bundě. Kuba běžel do školy, aby se tam před ním schoval. Ze školy viděl, že ten muž stojí před školou a rozhlíží se. Kuba si myslel, že ten muž chce něco, co má on. V tu chvíli když viděl, že muž vchází do školy Kuba se rozběhl do třídy. Muž v černé bundě ho zahlédl a rozběhl se za ním. Kuba se schoval ve své třídě a ten muž se ztratil v chodbách školy. Jakmile našel jeden ze dvou východů, odešel ze školy pryč.

Po škole se Kuba bál jít sám domů a potom do parku. Šel se na tu knihu zeptat do nedaleké knihovny, ve které si půjčil tu knihu s obálkou. Ale tam Kubovi řekli jen to, co už věděl. Řekl si, že po cestě domů bude dávat pozor, jestli ho zase někdo nesleduje. Doma se rozhodoval jestli se má jít kouknout do toho parku, ale nakonec si řekl, že půjde, ale bude dávat pozor jako když šel ze školy. Vzal si mapu a šel.

Když byl v parku, tak ho zase sledoval ten muž v černé bundě, ale schoval se za strom, aby ho Kuba neviděl. Kuba začal hledat malý keř, u kterého by podle mapy mělo něco být. Za nedlouho ten keř našel. Kleknul si a sahal na kořeny, které částečně vylézaly ze země. Najednou se v zemi udělala malá díra. Kuba se zaradoval a strčil do ní ruku. Když jí vytáhl měl na ní několik mravenců. Zjistil, že je tam mraveniště a ne žádná kniha. Muž, který ho sledoval zklamaně odešel stejně jako Kuba.

Romana Buchtová

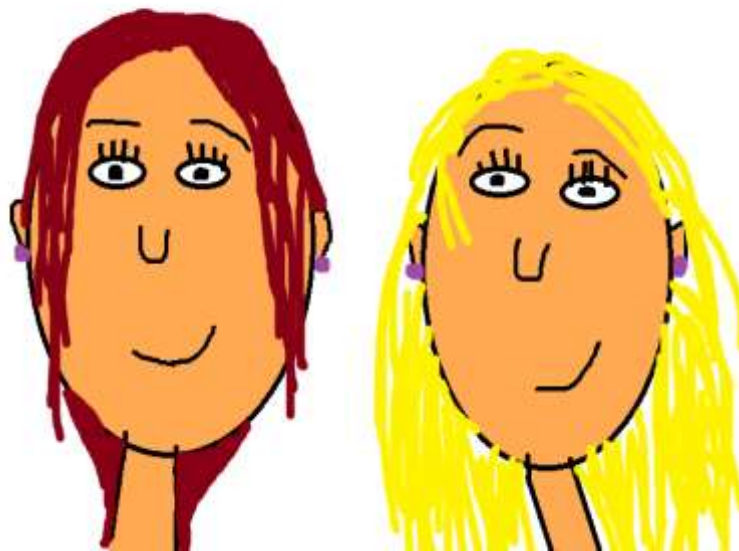
Romana Buchtová se narodila 6. 5. 2003. Žije v Opavě. První příběh se jmenuje Hledání knihy, který napsala ve svých 12 letech. Možná ji tento příběh přivede k napsání dalších děl.

Kontakty:

Email: romana.buchtova@seznam.cz

Tel. číslo: 123 456 789

NÁHODA

Nora Flaume

NÁHODA

Náhoda je moment, který se potká s druhým momentem. Celý život je náhoda. Proč zrovna ty ses narodil. Proč zrovna ty jsi takový, jaký jsi. Když se někdo prochází a spadne na něho ze stromu jablko, tak je to náhoda a nikdo za to nemůže.

Znám jeden příběh. Je o tom jak se potkaly dvě nejlepší kamarádky, jenom díky náhodě. Začalo to večerem, kdy si Maja nastavovala budík, pak si chvilku četla a usnula. Později ještě do pokoje přišel pes Ben a chtěl ji skočit na peřinu, ale přitom shodil budík a ten se vypnul. „Maji vzbud' se, zaspali jsme“ zavolala Majina máma ráno. Rychle se umyli a oblékli. Pak táta, máma i Maja nasedli do auta. Nejdříve vysadili mámu v práci a potom konečně Maju. Jen co dorazila do třídy a sedla si, tak ji paní učitelka napomenula. „Majo, už zase pozdě! Dneska mi po škole pomůžeš uklidit kabinet.“

Když bylo půl čtvrté, konečně mohla Maja domů. Cestu má dlouhou asi dvacet minut. Zrovna přemýšlela o úkolu, který musí do zítřka odevzdat a ještě ani nezačala. Vtom cítila, že jí někdo vylil vodu na hlavu, byla úplně mokrá. „Hej kdo to tady neumí zalévat květiny.“ zařvala našťvaně Maja. „Moc, moc se omlouvám holčičko to se mi ještě nikdy nestalo“. ozvala se s balkonu jedna stará paní. „Nechceš přijít nahoru, dám ti kakao na zahřátí a ručník, aby sis usušila alespoň trochu ty mokré vlasy“. Protože Maja stejně neměla nic jiného na práci, než úkoly řekla, že jo. Když přišla nahoru, usušila si vlasy a dostala si kakao. Paní se jmenovala Edita a byla moc milá, chvilku si povídali, ale pak Maja řekla, že už musí jít. Když si obouvala boty, tak ji paní Edita ještě řekla, že příští týden přijede její vnučka a jestli by Maja nechtěla přijít. Domluvily se na příští čtvrtek ve tři hodiny.

Za týden zase zvoní u paní Edity, ale otevře ji holka, která je stará asi jako Maja. „Ahoj já jsem Ela a ty?“ Zeptala se Maji. „Maja“ odpověděla ji. „Babička tu není, ale říkala, že přijdeš a dala nám peníze na zmrzlinu. Víím, že se neznáme, ale když spolu půjdeme na zmrzlinu, tak se líp poznáme.“ Maja velice udiveně, ale také šťastně přikývla, že jo. Když stály ve výtahu, jen se na sebe dívali a najednou se výtah zastavil. „Co se to stalo?“ zeptala se vyděšeně Maja. „Asi se zasekl výtah“ odpověděla Ela. Výtah byl zaseknutý ještě tři hodiny. Ale zato se z dvou holek, které se vůbec neznali, stali nejlepší kamarádky. Druhý den si konečně zašli na zmrzlinu.

Od toho se Ela a Maja vidí skoro každý den. Tyhle kamarádky se znají jenom díky náhodě. Díky budíku, který se vypnul, díky babičce od Eli, která špatně zalila květiny a díky výtahu, který se pokazil ve správný moment.

Nora Flaume

Nora Flaume se narodila 3.2.2003. Její koníčky jsou tanec a hraní na příčnou flétnu. Žije v Opavě a napsala první příběh na školní projekt. Chodí na základní školu Boženy Němcové 2 v Opavě. Oblíbené předměty jsou tělesná výchova, výtvarná výchova a anglický jazyk.

PÓRKOVÉ POČASÍ

Gabriela Hečková

PÓRKOVÉ POČASÍ

Gabriela Hečková

Víte co je to pórkové počasí? To vám hned povím.

Jednou v neděli maminka vařila oběd. Vytáhla si mrkev, celer, brambory a začala vařit. Pak řekla, „chtělo by to pórek, ale bohužel ho nemáme a do obchodu se mi fakt nechce.“ Tatínek se na ni podíval a řekl. „ Vždyť máme pórek na zahradě. No vlastně ano.“ Říkám maminka. „ Tak běž dva vykopat“. Tatínek se teple oblékl, protože venku bylo asi -11 stupňů. Vzal rýč a začal vykopávat. Jenže zem byl šíleně zmrzlá a nešlo to vůbec vykopnout. Šel tedy pro krompáč. Kopal, kopal, ale vůbec to nešlo. Odložil si kabát, naslinil si ruce a kopal a sekal dál.

Po chvíli se mu podařil vykopat první pórek. To už si vyslékl svetr. Náhle si všiml, že se dívá na něj z okna i děda. Ukazoval mu na rukou prsty 10. Tatínek zavrtěl hlavou a byl nešťastný, že je takový mráz, nejde mu kopat a všichni chtějí pórek.

Tak kopal dál. Maminka už měla polévku uvařenou i bez pórku, dokonce jsme byli i po obědě a tatínek kopal dál.

Donesli jsme mu horký čaj s rumem, ať se zahřeje. Ale moc ho nepotřeboval. Bylo mu horko ažaž. Cosi zamumlal a kopal dál. Zbývalo mu ještě vykopat dva a hotovo. Po půl hodině zdárně dílo dokončil.

Vykopaný pórek dal slavnostně do košíku. Dva dal mamince a deset donesl dědovi.

Děda se na něj podíval a zeptal se „ na co mi to dáváš! Vždyť jsi mi ukazoval, že chceš deset pórků“! Říká tatínek. Děda se začal smát a řekl. „ Já jsem ti řekl, že je -10. Na oběd jsme měli svíčkovou. Pórky nepotřebujeme“. Takže pórky šly zpět k mrazu. Né zpět na zahradu, ale do mrazáku.

Všichni na to do dneška vzpomínáme a vždy se tomu zasmějeme.

Když teplota klesne pod bod mrazu na -10 stupňů, tak tomu říkáme, „PÓRKOVÉ POČASÍ“.

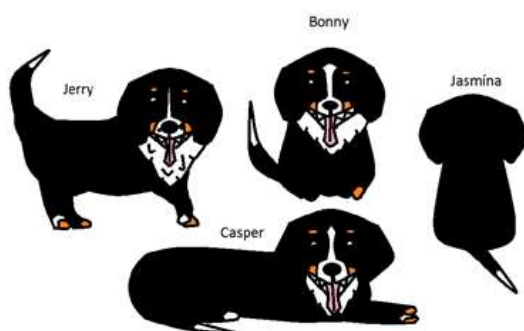
Jmenuju se Gabriela Hečková. Je mi 13 let. Bydlím ve vesnici Komárov. Chodím do základní školy Boženy Němcové v Opavě. Mám ráda plavání, jízdu na bruslích i na kole.

Kontakty:

Email: heckovag@seznam.cz

Tel. Číslo: 496 287 193

Záchranný horský psí tým

Autor a ilustrace: Anna Grusmanová

Záchranný horský psí tým

Byla jedna fenka bernského salašnického psa jménem Ajka. Měla čtyři roky.

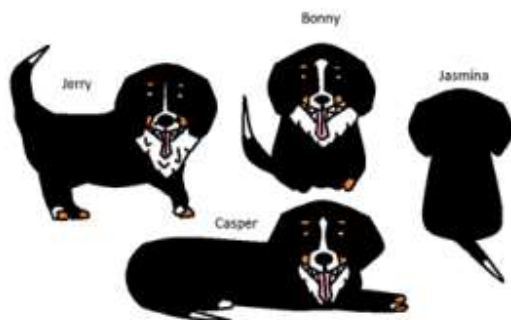
Jednoho dne její veterinář řekl majitelům Ajky, že by v nejbližší době měla porodit štěňata. Majitelé Josef a Marie, tak se jmenovali, byli chvíli zděšení ale potom se uklidnili a začali se s veterinářem radit co dělat při a po porodu a jak ošetřit a postarat se o štěňata. Vše se poctivě naučili, a když po týdnu Ajka pravděpodobně začala rodit tak jí nejvíce pomáhala Marie. Ajka porodila čtyři štěňata a všechna měla zbarvení bernského salašnického psa.

Jenom abychom si zbarvení připomněli tak mají bílou lysinu od čumáku až nad nebo po čelo, u lysiny na čumáku mají po obou stranách oranžovohnědý flek, stejně zbarvené fleky malé „ oválky “, mají nad očima(nad každým okem jeden), na tlapách, u drápků až pod kolena mají bílé a znovu oranžovohnědé fleky, špičku ocasu mají bílou a všechen zbytek těla je černý.

Tak a teď se vraťme k našemu příběhu. Takže, Ajka porodila čtyři štěňata. Vše probíhalo podle plánu, ale po dvou týdnech Ajka zemřela. Měla sice čtyři roky a čtyři děti ale ty děti byly tak hladové jak si to ani představit nedokážete, a aby toho nebylo málo Marie s Josefem se pohádali a jeden druhému hrozily rozvodem a nakonec se taky stalo. Protože ani jeden nemohl sám štěňata živit tak je dali do útulku.

Chudinky štěňata byl to pro ně velký šok. Pracovnice v útulku si ale štěňata oblíbily, a protože se od Marie a Josefa dozvěděly, že jim nedali jména tak jim náhodou moc hezká jména vymyslely.

Tomu nejhodnějšímu daly jméno Casper. Úplný opak byl další pejsek, kterému dali jméno Jerry, byl rozcuchaný, neposedný a dovádívý. Třetí pes, Bonny byl něco mezi Casprem a Jerryem. Byl klidný, ale zase rád dělal bráškům naschvály. A nakonec nejhezčí a nejdovádívější byla fenka (po mamince Ajce) Jasmínka.

Po týdnu si už štěňata v útulku zvykla a našla si tam další kamarády, jednoho starého bergamského ovčáka, který byl moc chytrý, ale prima řeč se s ním dala taky vést no a potom tu byla ještě malá čivava („dámička“), která se pořád upravovala ale nejen sebe, taky Jerryho protože se jí nelíbil jak je pořád rozcuchaný. Měsíc utekl jako voda a štěňata vyrostla. Paní čivava se rozhodla, že Jerryho už upravovat nebude, protože byl vyšší než kdy předtím.

Jednoho dne přišel do útulku podivný pán, který se štěňatům a ostatním psům vůbec nelíbil a to protože byl tak zamaskovaný, měl totiž dlouhý plášť a velký, hluboko posazený klobouk a nakonec vypadal trochu uzavřeně. Všichni psi u něj cítili špatnou (zlou) povahu.

Po chvíli se zastavil u výběhu našich štěňat které hned zacouvala zpátky, protože se ho bála. Ale statečný hrdina Jerry se na něj vrhl, aby ho pořádně pokousal. Jenže než Jerry skočil po jeho ruce tak ten podivín udělal rukou rychlý (zvláštní) pohyb a než se Jerry vzpamatoval tak už ho ten podivín zvedal přes klec k sobě, aby se na něho pořádně podíval. Jerry se snažil utéct z jeho sevření, ale nebylo mu to nic platné, podivín ho držel dost pevně. Štěňata začala na něj štěkat, ať jim Jerryho vrátí, ale to taky nezabíralo. Po chvíli už konečně přiběhly dvě pracovnice, které slyšely štěňata štěkat, uviděli toho podivína, jak Jerryho drží v náruči. Pracovnice na něj začaly hned křičet, aby ho pustil zpátky do výběhu k ostatním. Podivín, místo toho aby ho pustil a omluvil se tak se zeptal, jestli by ty štěňata nemohl adoptovat. Pracovnice na něj začaly křičet, že ne ale ten podivín se hned ptal proč, pracovnice, že prý proto ale podivín hned znovu zase jako proč ale pracovnice pořád jen odpovídaly to slovo proto, proto, proto a proto. Když už podivínovi i pracovnicím pomalu docházely nervy, přišel ředitel útulku a ptal se, co je to tu za hluk. Pan ředitel se zeptal nejprve toho podivína a ten ho pozdravil a řekl, že chtěl jenom adoptovat ty chudinky štěňátka. Pak se pan ředitel otočil na pracovnice a začal se nechápavě ptát proč na toho „hodného“ pána křičely, když chtěl jenom ty nebohé štěňata adoptovat?, ale pracovnice mlčely a trochu se začaly stydět i když tak trochu nevěděly za co. Ředitel nabídl podivínovi, aby ho následoval k němu do kanceláře, kde sepíšíou papíry o převzetí štěňat do vlastní péče. Podivín dal jedné pracovnici Jerryho a následoval ředitele do jeho kanceláře. Po půl hodině bylo vše připraveno, poslední Jasmína byla naložena do auta, ředitel si s podivínem podali ruce a nastoupil do auta a odjíždí.

Po dlouhé cestě kdy se skoro všechny věci sesypaly na štěňata, tak auto konečně zastavilo a štěňata hned přiskočila k oknu, aby se podívala, jak velký je jejich nový domov a jejich čelisti jim spadly až na zadní packy. Byla obrovská vila a teď se trochu bála, aby tam nezabloudila. Podivín vystoupil a jen co štěňatům otevřel dveře tak ty vyběhla okamžitě ven, protože ta vila se jim zatím na první pohled líbila, ale podivín se jim postavil do cesty, aby neutekla. Podivín dal každému štěněti obojek a vodítko, poodešel dál od auta a tam u jednoho sloupku je uvázal. Ostatní věci nanosil dovnitř, ven jim dal osm misek (pro každé štěně dvě) a hračky. Štěňata odvázal, sundal jim vodítka a obojky jim nechal a pustil je na zahradu, která byla stejně velká jak dům.

Bylo sice na přelomu jara, ale štěňata stejně chtěla dovnitř a hrát si tam, protože je tam víc nábytku pro hru na schovávanou, která byla jejich nejoblíbenější. Začala škrábat na dveře, aby přilákala svého nového pána a opravdu se jim to po chvíli podařilo, ale pán jim

akorát vynadal, že na ty dveře nemají škrábat a upozornil je, že ještě jednou zaškrábou a budou bez večeře. Štěňata to nechápala, protože když byla v útulku, tak vždy jenom stačilo lehce zaškrábat na dveře a hned je pustila dovnitř. Štěňata se ale vzdát nechtěla a začala kňučet, aby znovu přilákala svého pána což, se jim jako předtím, po chvíli podařilo. Pán jim ale znovu vynadal a znovu je upozornil, že ještě ho nějak vyruší tak bez té večeře už doopravdy budou a tak to ty naše štěňata nakonec vzdala a odešla si „hrát“ zpátky na zahradu. Chvilku si hrála s míčkem, pak si hrála na honěnou, pak přes sebe skákala a pak to vše dělala znova.

Po dvou měsících to ale už nevydržela a Jasmína navrhla bráškům, že by se mohli pokusit utéct což se Jerrymu, Bonnymu i Casprovi líbilo, ale Bonny řekl, že až po obědě a po tomhle všichni chytli záchvat smíchu. Později po obědě když pán zas vešel dovnitř tak štěňata spustila akci „Útěk“ nejdřív se snažila na sebe postavit a udělat živí žebřík ale to se jim vůbec nedařilo a asi po deseti pokusech si Casper všiml, že zem je měkká než byla v útulku a tak se štěňata zkusila podhrabat. Hodina utekla a štěňata byla už konečně u konce. Když skončil, tak si ještě každý vzal svou oblíbenou hračku a vydala se najít nový domov. Když ušla víc jak dvacet kilometrů tak Bonny řekl ostatním, že by si měli najít v nějaké slepé uličce úkryt, protože se začíná stmívat. Tak začala nahlížet do každé slepé uličky, ale buď tam byly kočky, nebo zatoulaní psi a nebo taky žebráci s kterými vážně nechtěli zůstat. Nakonec si sedli vedle jedné restaurace, kde dostali trochu masa od kuchaře, a Jerry přitáhl pár klacků a Casper zase jednu velkou krabici pod, kterou se schovali.

Druhý den se probudil, a když jim kuchař přinesl na snídani trochu masa. Štěňata se do sytosti najedla, ale u něho taky zůstat nechtěla a tak se vydala dál.

V deset hodin je uviděla jedna paní, jak sedí na kraji ulice a lidi si jich nevšímají. Ta paní pracovala jako veterinářka a byla zrovna na cestě do ordinace a tak k nim přišla, nechala se očichat a zjistila, že mají velký hlad a že nemají domov. Potom co se nechala očichat tak je vzala sebou do ordinace a tam je ošetřila, dala jim najíst si je tak oblíbila, že přemluvila ředitele, aby si je tady nechala a po práci si je vzala domů.

Štěňata, už věděla, že tahle paní je jejich člověka že jenom u ní jim bude dobře a taky že měla pravdu. Ta paní se o ně starala, jako by je už znala od samého začátku a jak si později všimla, když je šla vykoupat a sundala jim obojky tak na obojcích měla štěňata svá jména, takže se nic nemuselo měnit a vše se dařilo. Celý příběh vám nebudu vyprávět, ale jak se jim dařilo po roce a půl tak to vám řeknu.

Ta paní, Caspra, Bonnyho, Jerryho a Jasmínu vycvičila a jezdila s nimi na soutěže. Často končili mezi prvními pěti, takže měli vlastně velké štěstí.

Jednoho dne si vyšli do hor za běžkovat a najednou se strhla malá lavina a ta padala přímo na ně, psi rozběhli a ta paní se rozjela na běžkách, ale spadla a lavina ji zasypala, psi vyběhli na jeden výběžek a lavina padala dál. Když se lavina dosypala tak psi zjistili, že nemají svoji paní a tak ji začali čenichat všude kolem. Po chvíli Jasmína její pach našla a tak začali hrabat. Hrabali jenom psi a Jasmína když zjistila, že další lavina nehrozí tak začala výt. Po pěti minutách svoji paní našli, ale žádná pomoc nepřišla. Jerry řekl ostatním, že s Bonnym poběží a pokusí se najít pomoc. Po dalších pěti minutách už byla horská služba u psí paničky a

nakládali ji na saně. Na stanici ji dali do postele, kterou tam měli připravenou pro další takhle ztracené lidi. Když se ta naše paní probrala tak ji páni z horské služby vysvětlili, že by se těmhle psů měla držet. Paní jim slíbila, že si jejich radu dobře zapamatuje a pak se zeptala, co se stalo a když jí to ti páni pověděli tak jim ona řekla, že jako malá chtěla pomáhat zvířatům nebo lidem. A zeptala se jich, jestli by nepotřebovali takhle sehraný tým psů a pokud si dobře vzpomínám tak ti pánové souhlasili, a tak tam začala ta paní se svou psí smečkou pracovat a horská služba se přejmenovala na „ZÁCHRANNÝ HORSKÝ PSÍ TÝM“.

A když pojedete někdy do hor, tak nikdy nejezděte sami, vezměte si aspoň tři kamarády, kteří by tu službu našli, kdyby vás takové neštěstí postihlo jak naše hlavní hrdiny.

Anna Grusmanová se narodila 26.11.2002. Bydlí v Opavě s rodinou a se dvěma bernskými salašnickými psi, Bellou a Janisem a s jedním kocourem Ferdou. Hraje badminton a volejbal, ráda kreslí a čte. Jako vysněné povolání by chtěla pracovat se zvířaty a mít velkou smečku. Tenhle příběh jí ukázal, aby se nevzdávala, zkoušela něco nového nebo pokračovala dál.

Velký sen

Sára Holešová .

Velký sen ♥

Ahoj jmenuji se Sarah. Je mi 13 let. Před půl rokem jsem se přestěhovala s mojí mamkou a mladší sestrou za mamčinným přítelem do Prahy. Což znamená že jsem se musela vzdát mého miláčka .Tím nemyslím žádného kluka ale mého koně Mirdů. Mamka mi sice nabízela že můžu chodit do různých koňských klubů a kroužků ale já nechci ,chci zpátky Miráška. Který se prodal nějakému starému chlapovy.

Dost jsem to obřečela, moc mi to ale nepomohlo. Nemám ráda mamčinného přítele .Je nesympatický a nemá rád koně.

Pondělí :

Je ráno sedm hodin a já snídám ...

Mamka: „Dobré ráno zlato. A dala mi pusku na čelo.“

Já: „Dobré mami.“

Mamka: „Opravdu nechceš chodit na ty koně ?“

Já: „ Ne nechci. Jediný kůň, na kterém kdy budu jezdit je můj Mirdů.“

Mamka jen vzdychla a šla do obývacího pokoje. Já jsem si vzala tašku a šla do školy.

Den ve škole proběhl normálně. Jsem spíše tišší typ. Ale když jsem s kamarádkou nebo kamarádem ,tak jsem ukecaná a dělám blbosti.

Když jsem přišla domů tak se mamka a její přítel hádali. Nevím sice o čem ale vadilo mi to tak jsem zasáhla.

Já: „ Přestaň po ní rvát !!“

Mamka: „Sári nepleť se do toho.“

Já: „Já se do toho budu plést ! Obětovala jsem svého koně proto aby jsi byla šťastná. A ne proto, aby jste se spolu denně hádali !!“ Naštvala jsem se, šla do svého pokoje.

Mamka: Zaklepala na dveře a vešla dovnitř. „ Sári ? „

Já: „Ano?“

Mamka: „ Ty se chceš vrátit zpátky?“

Já: „Ano chci. „

Mamka: „Tak si sbal věci .“

Já: „ Cože ? „

Mamka: „ Jedeme zpátky domů .“

Zvedla jsem se a objala ji a začala brečet radostí. Zbalily jsme si věci a odjeli zpátky do malé vesničky . Hned když jsme dojeli tak jsme si vybalily a jely za tím pánem co jsi koupil Mirdů.

Mamka: „Dobrý den pane Blacku. „

Black: „Dobrý den. „

Mamka: Chtěla jsem se zeptat jestli by jsme si nemohly koupit zpátky Mirdů. Řekla mile.

Black: „Omlouvám se ale ne. Mám nového kupce. „

Mamka: „ A nešlo by to vrátit zpátky ? „

Black: „ Je mi líto ale ne . „

Mamka: „Jak se jmenuje ten kupec ? „

Black: „Bydlí na ranči za rohem. „

Mamka: „ Naschledanou. „

Nasedli jsme do auta a odjeli na ranč. Když jsme tam přijeli, uviděli jsme nějakou paní, tak jsme za ní hned šli. Zeptali jsme se kde je ustálený Mird'á.

Paní: „ Na co chcete vědět kde je můj kůň? „Řekla nepříjemně.

Já: „Byl to můj kůň a chtěla bych si ho koupit zpátky. „

Paní: „Ty jsi Sarah ? „

Já: „ Ano. My se známe ? „

Paní: „Už dlouho sleduji tvá videa na youtube, jak jezdiš na Mird'ovi. Mird'ů ti dát zpátky sice nemohu, ale můžeš závodit za náš klub. Co ty na to? „ Usmála se na mě.

Já: „ Dobrá tedy ale dlouho jsem nebyla v sedle takže... „

Paní: „Pojď za mnou. „

Následovala jsem ji. Zavedla mě do stáje k Mird'ovi. Já jsem se s ním ihned začala vítat.

Vyvedla jsem ho ze stáje , vyhřebelcovala a osedlala. Nasedla jsem a ukazovala té paní do umím. Řekla že mi to jde výborně. Když jsem už odcházela domů dala mi všechny informace ohledně soutěže.

Paní: „Jmenuju se Kerie. „ Podala mi ruku a usmála se.

Já: „Sára. „ Potřásla jsem ji s rukou a úsměv ji obětovala.

Rozloučily jsme se a já odjela domů. Ráno jsem brzy vstala abych vše stihla. Do školy jsem tento týden nešla. Ráno jsem vstala, oblékla se a jela autobusem na ten ranč.

Začal mi trénink. S Kerie jsme se hodně zblížily. Když už se stmívalo, tak jsme jeli na vyjížďku.

Karie: „ Za dva dny máš ty závody.“

Já: „ Já vím.“

Karie: „Těšíš se?“

Já:“Jo, ale jsem strašně nervozní.“

Karie: Nebuď, jsi fakt dobrá.“

J : „Myslíš?“

Kari : „Já nemyslím já to vím.“ Zahihňala se.

Dva dny uběhly jako voda a já už sedím na koni, a čekám až budu moct vyrazit.“

„Start!“ Mird'á vyběhl tak rychle že jsem se až polekala že spadnu. Konkurence je tady fakt velká. Ale my to zvládneme. Jsou to dostihy takže jde o rychlost. Když jsme proběhli cílem jako první všichni začali tleskat a jásat. Já jsem se jen rozbřečela štěstím.

Mird'ů jsem sice zpátky nedostala ala to nevadí. Do teď na něm trénuji a pak zzávodím.

Takhle se splnil můj velký sen.

Sára Holešová

Je mi třináct let. Takže tento příběh jsem si vybrala protože, mám ráda koně. Tohle je můj první příběh.

Email: saruska.holesova@seznam.cz

Tel. číslo: 123 456 789

**Alex
a
její
příběh**

Veronika
Hrková

Příběh o Alex

Autor: Veronika Hrková

Tato pohádka bude o dvou dívkách, které se jmenují Alex a Alena.

Jednou, když šel tatínek do lesa, zlá macecha vyhnala Alex z domu. Když tatínek přišel domů, zeptal se kde je Alex. Macecha mu řekla, že utekla z domu, a že si vzala s sebou nějaké jídlo a jemu nic nenechala.

Protože byli chudí, měli vždycky málo jídla a bydleli ve staré malé chatce.

Když odešla Alex z domu, šla temným lesem a docela se bála, byla ji strašná zima. Došla na konec lesa a uviděla starou jabloň. Jenže pak se hodně zlekla. Proč?! Protože jabloň začala mluvit. Říkala, že už ji dlouho nikdo nečesal. Byla docela smutná. Alex jí bylo líto, proto ji očesala. Jabloň jí poděkovala a řekla, že zase bude mít příští rok velká a dobrá jablka.

Šla dál a dál. Potkala starou vyhaslou a špinavou pec. Jenže pec začala také mluvit a Alex prosila, jestli by ji neumyla a nezatopila v ní. Alex s tím souhlasila. Umyla ji a znovu zapálila. Pec jí poděkovala a řekla, že bude péct zase dobré koláče, rohlíky a chleby. Alex jí řekla, že není za co a šla dál.

Šla dál a dál, narazila na řeku. Řeka jí prosila, jestli by z ní nevytáhla odpadky a nevyčistila jí. Alex jí řekla, že ano a tak také udělala. Když dokončila svou práci, tak jí řekla, že jí moc děkuje, že je zase čistá. Alex jí řekla, že nemá za co, a šla, dal.

Večer dorazila ke staré chaloupce. Myslela si, že došla zpátky domů, ale nebyla to pravda. Podívala se do okna a tam u stolu seděla starší paní, která zrovna večeřela. Alex zaklepala lehce na dveře a paní jí otevřela a pozvala Alex dále. Nabídla Alex, že u ní může zůstat rok a pomáhat jí. Pak ji odměna nemine. Alex s tím souhlasila, že jí bude rok se vším pomáhat.

Po roce přišla starší paní k Alex a řekla jí, že už je to rok, co u ní pracuje. Alex jí na to řekla: „To už je rok?“ Nechápatě se na starší paní podívala. Starší paní odpověděla: „Ano, už to je rok, co u mě pracuješ“. Pak starší paní odešla a donesla velkou truhlu. Řekla Alex, aby si ji vzala domů a otevřela ji až doma.

Další den ráno se Alex se starou paní rozloučila a šla domů. Alex šla dál a dál, ale po čase dostala hroznou žízeň. Najednou uviděla řeku, rozeběhla se k ní ale, pak se zastavila se, protože na ní bylo něco divného. V řece netekla voda, ale kakao. Alex nevěděla, že je to ta řeka, kterou před rokem vyčistila. Řeka jí pověděla, že se může napít za to, že ji před rokem tak hezky vyčistila. Alex se napila a poděkovala. Řeka jí odpověděla, že nemá zač.

Alex šla dál a dál a dostala hlad. Zahlédla lavičku, proto se k ní rozeběhla a chvíli si na ní seděla. Pak ucítila vůni koláčů a šla za ní. Rozeběhla se k peci. Hned poznala pec, kterou před rokem umyla a vyčistila. Pec jí řekla, ať si klidně vytáhne koláč, pokud má hlad. Alex jí řekla, že hlad má a moc veliký. Vzala si koláč a řekla peci, že jí moc děkuje. Pec jí řekla, že nemá zač. Alex se s pecí rozloučila a šla dál.

Časem dostala Alex velkou žízeň. Brzy uviděla jabloň a jen taktak se k ní dobelhala. Alex byla šíleně vyčerpaná. Chvilku si sedla pod jabloň a usla. Probrala se brzy ráno. Jabloň jí

řekla, že si má vzít, kolik jablek chce, protože jí před rokem tak dobře očesala. Alex si vzala tři jablka, poděkovala a šla domů. Jabloň jí řekla, že nemá za co a rozloučila se s ní. A tak Alex splynula s temným lesem. Když došla na konec lesa, viděla cestu. Alex byla ta cesta nějak povědomá, vydala se po ní a na konci uviděla starou chaloupku. Alex hned došlo, že to bude asi ten dům, ze kterého jí zlá macecha vyhnala. Byl už večer a tak Alex zaklepala na dveře. Za chvíli se dveře otevřely a vysel z nich tatínek. Okamžitě ji vzal dovnitř a Alex mu povyprávěla, jak to vlastně bylo. Tak se dozvěděl úplnou pravdu. No a jak to bylo vlastně s tou truhlou??? Alex v ní našla růžové šaty, šperky z pravého zlata a truhličku se zlaťáky. Macecha a zlá nevlastní sestra Alena jí záviděly. Přece nebude mít něco jen Alex. Tak se rozhodly, že se na cestu vydají také a že budou mít dvojnásobek. Další ráno se vydaly bez rozloučení na cestu. Nikdo se o nich už nikdy nic nedozvěděl. Nikdo neví, co se s nimi stalo.

Konec

O autorce:

Jmenuji se Veronika Hrková, je mi 13 let, narodila sem se 22.1.2003 chodím do 7 třídy, mam o rok staršího brachu Aleše, baví mě číst hrát hry s kamašemi. Jsem psovoda a starám se o psy v útulcích, a pomáhám jim a když mam čas tak si s psi hraji dokud muži a mam je velmi ráda

Kontakty

Tel číslo: 723 343 431

Email: veronika.hrkova@seznam.cz

Webové stránky: www.verca.hrrkk.cz

ČERNOHORSKÝ

MASAKR

Nikdy nevíte co se stane.

Ilustrace: Daniel Ivanco

Autor: Daniel Ivanco

Černohorský masakr

Kapitola I. Seznámení ve městě

Jmenuju se Jiří a jsem jedináček .V mojich osmi mi umřel táta na rakovinu plic. Je mi 14 let mama a já se držíme ale moc si mě nevšímá protože ji připomínám tátu takže jsem sám dá se říct. Jednou jsem se probudil a slyším kroky tak jsem běžel dolů ale tam nikdo nebyl ale byly tam jen otevřené dveře takže jsem skontroloval že jsou všichni doma a šel jsem na průzkum.

Kapitola II. Průzkum

Vyšel jsem ven ale nikdo tam nebyl bez baterky bych nešel proto jsem si vzal kameru na které bylo noční vidění tak jsem si mohl vybrat jestli budu do lese nebo po pěšince já jako velký srab radši budu po pěšince tak jsem šel nezdálo jse mi nic divného jenom že v městě to bylo skoro stejné akorát trošku horší na každém domě bylo něco nakreslené něco jako čtverec ve kterém bylo různý počet čárek nevím proč po chvíli hledání jsem našel kamaradův dům na konci města vešel jsem dovnitř ale nikdo tam nebyl vím ze jich tam bylo pět a čárek pět nevím proč ale myslím jsi že je unesli.

Kapitola III. Zjištění

Pochobyl jsem o co jim jde a tak jsem běžel domů zjistit jestli tam byli o chvílku Později jsem zjistil že tam byli ale měli tam jen jednu čarčku což znamená že jsem jim utek bohužel jsem přišel o mojí mamku jenom kdybych věděl co jse stalo vím že kousek otsu je město mohl bych jse tam jít podívat ale nemůžu tam jít bez nějaké zbraně vím že mame doma jeden vojenský nůž od mojeho dědi říkal že ho budu potřebovat boužel jsem nenašel naše auto a doufam že v jiném městě najdu njáke mirumilovné lidi.

Kapitola IV. Setkání

Došel jsem k městu vypadá to že tam někdo je tak jsem

O Autorovi: jmenuju se Daniel Ivanco je mi 12 let knížky mě psát moc nebaví a proto nebudu psát pokračování knížka je jemě hororova a proto je docela super vždy mě bavilo psát něco strašidelného tak jsem napsal tady tu a když něco hororového píšu tak to má muj škrabopis takže to vypadá strašidelně to by bylo všechno k tomuto povídání o mě.

Struční obsah: knížka je o klukovi, který bojuje proti monstrem se svojimi kamarady.

KANČÍ ULIČKA

Barbora Krečmerová

Kančí ulička

Ahoj. Jmenuji se Alexa a žiju v Lesním městě. V Lesním městě můj život začal a málem po třinácti letech i skončil. Chtěla bych vám vyprávět svůj příběh. Posadte se, začínáme.

Byl obyčejný jarní den a já musela jít do školy „Ach jo“ povzdechla jsem si. Šla jsem uličkou Divokého kance, která je děsivá a temná, protože tam nejsou lampy. Každý den si cestou do školy musím svítit baterkou v mobilu. Pochopitelně jsem měla strach, ale jinudy cesta nevedla. Jdu tou děsivou uličkou a kolem sebe slyším křiky, vrzání a další děsivé zvuky, když v tomblik. „To snad né. Vybyl se mi telefon! Jak mám teď vidět na cestu?“ Všude byla tma. Musela jsem jí po hmatu a cestě co jsem si ještě trochu pamatovala. Abych se přestala aspoň trochu bát začala jsem si zpívat písničku, kterou mi máma zpívala. V tom mi slza stekla po tváři. „ Už svítá. Uvidím na cestu.“ pomyslela jsem si. Cestou jsem se koukala na ten úžasný východ slunce a najednou.....žbluňk! Spadla jsem do otevřeného kanálu. Neuměla jsem se vynořit. Můj batoh byl moc těžký a stahoval mě ke dnu. Konečně se mi ho podařilo sundat a vyplavat na hladinu. Lapala jsem po dechu a snažila se vylést ze studené a špinavé vody. Jakmile jsem vylezla na okraj začala jsem volat o pomoc. „Pomoc! Pomozte mi někdo! Halo!“ ale nikdo nepřicházel. Byla jsem tam celý den. Vždy když jsem něco zaslechla začala jsem opět volat o pomoc, ale nikdo mě neslyšel. K večeru jsem byla už opravdu zmrzlá na kost, hladová, žíznivá a velmi unavená. Začala jsem plakat a vzpoměla jsem si na mámu a tátu. V tom najednou slyším přijíždět auto. Zastaví u otevřeného kanálu a vytahovali nářadí na zavření kanálu. Začala jsem opět křičet. Jeden z mužů mě uslyšel a přišel se tam podívat. Viděl mě tam zmrzlou a hladovou. Hodil mi lano, slezl pro mě a vytáhl mě. Ten druhý muž mezi tím zavolal sanitku. Ta tam byla co by dub. Jakmile mě vytáhli odvezla mě sanitka do nemocnice silně podchlazenou. Všichni se báli, že to nepřežiju. Stal se zázrak. Díky podpoře své rodiny a rychlé pomoci obou mužů jsem přežila vlastní smrt.

Díky mému příběhu nechalo město postavit do uličky Divokého kance lampy, aby se to už nikdy neopakovalo.

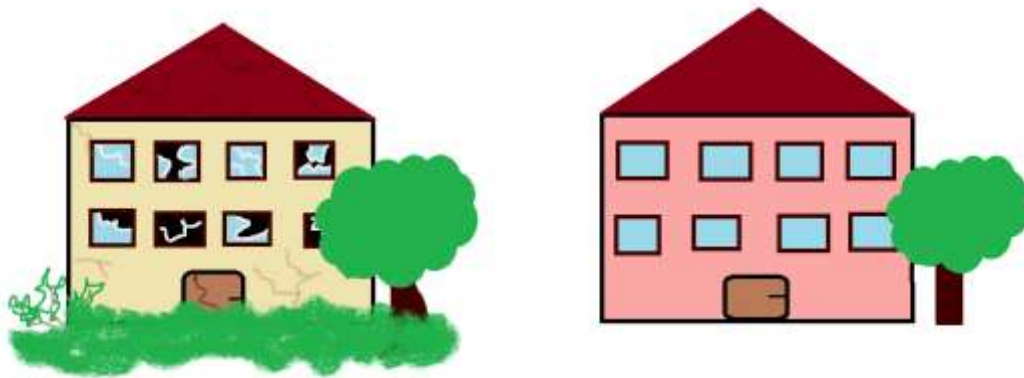

BARBORA KREČMEROVÁ

Narodila se v Opavě a dětství prožila v Loděnicích. Nyní bydlí v Opavě. Má mladší sestru a mladšího bratra. Ráda poslouchá hudbu a tráví čas se svými přáteli. Chodí do 7. třídy na Základní škole Boženy Němcové. Toto je její první a zřejmě i poslední kniha kterou kdy napsala.

Babiččin sen

Sára Krsáková

Babiččin sen

Jednoho krásného slunečného dne mi z ničeho nic zazvonil mobil. Zamyslela jsem se, kdo by to mohl být. Podívala jsem se na mobil a uviděla jsem, že mi volá babička. Babička, kterou jsem neviděla už pět let, protože bydlela v Itálii, babička po které se mi strašně stískalo a babička kterou jsem měla strašně ráda. Zvedla jsem mobil, chvíly jsme si povídali a potom mi řekla, abych k ní přijela na prázdniny do Itálie.

Byla jsem strašně ráda, že jsem k ní mohla jet. Přijela pro mě s tetou a sestřenicí. Když byl den odjezdu se všemi jsem se rozloučila a mě odvezla na Slovensko, kde už na mě čekala babička. Přivítali jsme se a odjeli na autobus, který nás odvezl do Itálie. Když jsme nasedali, sedla jsem se sestřenicí. Babička s tetou zatím zařídily naložení kufrů. Cesta trvala něco kolem dvanácti hodin a byla unavující. Během cesty jsme sledovali, hráli karty a spali jsme. Když jsme dorazili do Itálie, museli jsme ještě jet dvě hodiny vlakem do města, kde žije babička. Když jsme dorazili do Sarzany, šli jsme na oběd. Potom nás kamarád od tety tety zavezl domů. Tam nás přivítal pes Oliver. Když jsme si vybalili tak jsem šla se sestřenicí do jejího pokoje. Dívali jsme se na filmy a plavali v bazénu. Po třech dnech přijel strejda s tetou a dětmi. Chodili jsme k moři, do Lunaparku, do restaurací, obchodů, do města a všude možně. Potom jsme jeden den jeli k moři, na pláž, kde jsme ještě nebyli. Když jsme přijeli k pláži, hned vedle ní stál zchátralý, zarostlý a strašidelný dům. Babička najednou řekla : „ Jednoho dne vyhraju ve sportce a ten dům opravím a potom se do něj celá rodina nastěhuje a budeme všichni pohromadě.“ Pro babičku totiž nebylo nic důležitějšího než abychom byli všichni spolu. Potom už ty prázdniny rychle uběhly a jela jsem domů. Zase jsme jeli autobusem a já jsem celou cestu myslela na to, co řekla babička. Když jsme přijeli rozloučila jsem se s babičkou a vyzvedla mě mamka. Uběhlo pár let a mně bylo třicet a byla jsem chudá. Jednoho dne jsem si vzpomněla na ten sen od babičky. Měla jsem posledních pár korun. Po chvílce rozmýšlení jsem se rozhodla, že si vsadím sportku. Nic jsem nevyhrála a už jsem neměla žádné peníze. Babičce se za ty roky přitížilo a onemocněla. Dostala rakovinu. Když jsem to zjistila, okamžitě jsem volala do Itálie. Doktor mi řekl, že je to vážné a že existuje jen jeden lék, který jí dokáže zachránit. Zeptala jsem co je to za lék a kolik stojí. Doktor mi řekl, že je strašně drahý. Udělali se mi slzy a položila jsem mobil. Šla jsem parkem a uviděla jsem něco ve sněhu. Neváhala jsem a sáhla po tom. Byla to bankovka. Radovala jsem se, že si po dlouhé době koupím něco dobrého na jídlo. Mohla jsem se najíst nebo

znovu zkusit štěstí. Rozhodla jsem se, že zkusím štěstí. Nemohla jsem tomu uvěřit, ale vyhrála jsem. Co nejrychleji jsem se šla najíst a koupit si něco na sebe. Další den jsem si koupila letenku do Itálie, abych mohla navštívit babičku. Když jsem dorazila, vzpomněla jsem si na přání od babičky. Když jsem vyhrála tolik peněz tak jsem ten dům mohla opravit. Všechno jsem zařídila a dům se začal opravovat. Když jsem měla volno, jela jsem za babičkou. Řekla jsem jí, že jí mám moc ráda a že pro ni chystám překvapení. Když jsem v nemocnici šla po chodbě, potkala jsem doktora od babičky. Zeptala jsem se ho, jestli existuje něco, co by babičce pomohlo. Řekl mi, že je tady jedem lék, ale je strašně drahý. Zbyly i ještě nějaké peníze tak jsem ho babičce koupila. Bylo to neuvěřitelné ale babička se po roce uzdravila. Za ten rok jsem opravila dům a babičce nic neřekla. Když jí pustili z nemocnice, řekla jsem jí, že jí ukážu to překvapení, o kterém jsem jí řekla před rokem. Když jsme dorazili na místa, šátkem jsem jí zavázala oči, aby ještě nic neviděla. Pomohla jsem jí z auta a dopravila na dvůr. Když si sundala pásku, nemohla uvěřit. Dům vypadal jako z pohádky. O všem jsem jí řekla. Potom se do domu nastěhovala celá rodina a bydlelo se nám tam skvěle.

Sára Krsáková

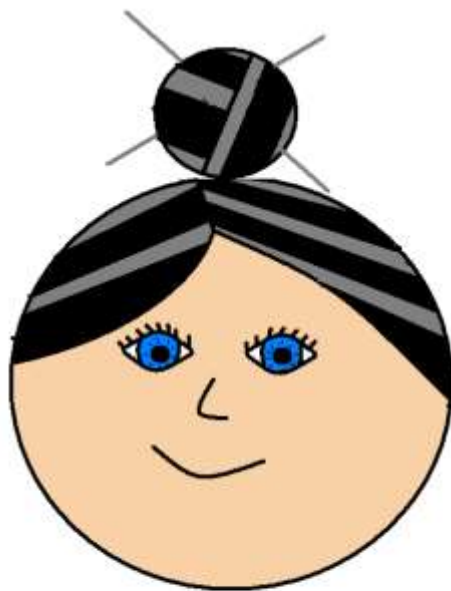
Je mi třináct let. Tohle je můj první příběh. Inspirovala jsem se cestou k babičce do Itálie, a zbytek jsem domyslela.

Kontakty

Tel. číslo 457 215 368

Email sara281@email.cz

BABIČKA VYPRÁVÍ: BAJKA O ZAJÍCI A VLCÍCH

Bajka o zajíci a vlčích

To jsme se zase všichni členi naší rodiny sešli, abychom absolvovali každoroční „táborák“. „Táborák“ tomu říkám proto, že všichni sedíme u ohně na zahradě za domem a uděláme si večeři: každý podle svých chutí. Někdo si opeče párek, jiný jitrničku a ti co nemají hlad, tak aspoň vypráví co se u nich celý rok dělo.

Když spolykáme večeři, všichni dospělí se vytratí pod ně jakou záminkou jako: „Musím umýt nádobí“, „Musím spravit klimatizaci“ nebo „Mám nedokončenou práci“. Jediný dospělí, který vždy zůstane, je babička. V klidu si plete svetrík, šálu, čepičku nebo rukavičky (a musím podotknout, že je v tom opravdu dobrá).

A teď přichází to nejlepší na tom každoročním srazu – příběh s ponaučením, jak tedy říkají literární odborníci – a babička – bajka. V jejích bajkách se vypráví o zvířatech, které mají lidské vlastnosti a dokážou mluvit. Zvláštní je, že babička nikdy nevyprávěla bajku před dospělými členy naší rodiny.

A už je to tady ! Rituál naší babičky předtím než začne vyprávět. Přestane plést, protáhne se a každého dítěte se na něco zeptá. „Jak se daří ve škole ?“, „Co jste letos dělali o prázdninách ?“ ... Pak věnuje každému z nás zamyšlený pohled a řekne: „Povím vám bajku.“

Mojí nejoblíbenější bajkou je ta o zajíci a vlčích. Povím vám ji ...

To zase jednou vlkům upláchl zajíc. Seděli u ohně celý mokří, zmrzlý a spíš našťvaní než hladoví. O to, že by zemřeli hladu se nebáli, vždyť v lese je plno jiných zvířat, která můžou ulovit! Ale oni se chtěli pomstít zajíci.

V tom nejchytřejší vlk vyskočil a řekl: „Mám nápad! Nastražíme na něj past! Vyhrabeme jámu a zakryjeme ji listím. Pak Franta a Pepa naženou zajíce k jámě a on tam spadne!“

Jak se vlci domluvili tak udělali. Problém nastal až když vlci hnali zajíce k jámě protože on už něco tušil. Když už byl u zakryté jámy, otočil se a prokličkoval kolem vlků.

Oba dva vlci nestačili zastavit a spadli do pasti. Zbylí vlci ládovali jak jsou ti dva neschopní a mlátili do všeho co jim přišlo pod ruku. Zajíc věděl, že to tak dopadne takže mezitím než vlci donadávali zmizel pryč. Všiml si totiž tajného úkrytu. Vlci prohledali celý les ale nenašli ho.

Když nebezpečí zmizelo, vylezl ze svého úkrytu a odstěhoval se do jiného lesa. Aby vlky nenapadlo ho ještě hledat. A tak zajíc porazil vlky. KONEC!

Nejspíš si jistě říkáte proč vám tohle vykládám. Moje skvělá babička, která tak hezky vyprávěla bajky totiž zemřela protože už byla dosti stará. Dnes je to přesně rok tak jsem se

rozhodl uctít její památku. Doufám, že mě slyší, protože jsem jí tohle nikdy neřekl. Nikdy jsem jí neřekl, jak mám rád její bajky a do dneška toho lituji. Pokud máte taky tak skvělou babičku řekněte jí to teď dokud vás slyší.

Odpočívej v pokoji, babi. Amen.

Klára Krybusová-

se narodila 18.1. 2003. Její největší koníček je lyžování. Ke své knize se vyjadřuje takto:
„Kniha je psána jako deník kluka, který vzpomíná na svou babičku. Je výstižná sama o sobě a nemám potřebu k ní ještě něco dodávat.“

Kouzelná kniha

Veronika Kukulková

KOUZELNÁ KNIHA

Veronika Kukelková

Byla jednou holčička Lea, která měla ze všeho nejvíce ráda pohádkové knížky. Bydlela v malém, útulném, rodinném domečku jen s maminkou a jejich kočkou Mickou.

Lea zrovna dočítala svou oblíbenou knížku, když v tom jí ze čtení vyrušila maminka s podivnou věcí za zády. Byl zrovna konec školního roku a Lea vycházely na vysvědčení samé jedničky, tak se maminka rozhodla, že jí za něj něco dá. Samozřejmě co jiného než knížku. Lea byla moc šťastná, maminku objala a začala číst.

Jsou tu prázdniny! První den a Lea zase čte. V knížce bylo mnoho pohádek jako například Popelka, Sněhurka, Kráska a zvíře a mnoho dalších pohádek. Nám jsou tyto pohádky známé avšak pro Lea byly nové. Četla pohádku za pohádkou až do večera. Jenže už bylo pozdě a Lea musela jít do postele.

Druhý den ráno se probudila a úžasem to v ní hrklo. Ležela v pohádkové posteli, která dokonce vypadala jako od Sněhurky. Najednou někdo vešel do světnice. Lea přestala dýchat a radostně vykřikla „Sněhurka!“ Ano octla se ve světě pohádek. Nebyla to jen ona, kdo se tam octl, byly tam i další děti, které měly rády čtení stejně jako ona. Neviděly jen Sněhurku, ale i Popelku, Karkulku a ostatní bytosti z knížky. Společně zažívali hodně dobrodružství a legrace. Například se Sněhurkou pekli buchty a bouchly jim kamna potom byli s Růženkou v zahradě, kde se starali o rostlinky a Lea si polila kalhoty no a s Popelkou se šly děti projet na koni. Večer už unavené a utahané děti lehly do postelí a spokojeně spaly.

Ráno se Lea probudila, ale ne ve světě pohádek, nýbrž ve svém pokoji. Rychle běžela za maminkou „Mami! Mami! Hádej, kde jsem byla!“ maminka se s úsměvem na tváři zeptala „Ty jsi někde byla?“. Lea se vzpamatovala a došlo jí že se jí to asi jen zdálo, když podle maminky byla celou noc v posteli a nikde jinde. „No to je jedno.“ odpověděla, dala mamince pusu a šla do pokoje. S lítostí se podívala na knihu, vzala jí do rukou a začala číst, ale posledních asi deset stránek bylo prázdných. Nalistovala první nepopsanou stranu „Páni!“ udivila se. Na stránku jako by někdo něco psal. Lea začala číst a po pár řádcích jen dál nevěřičně zírala na druhou stranu, kde se objevovaly věty. Psalo se o skupince dětí, které prožívaly dobrodružství. Ta byla stejná jako ta co prožila Lea ve světě pohádek, ale ne s Popelkou, Sněhurkou a Růženkou nýbrž s obyčejnými lidmi. Lea tomu nechtěla věřit, ale potom jí došlo, že ten příběh je o ní a jejích kamarádech. Splnila si sen, vždy chtěla být v nějaké pohádce, teď se jí to splnilo a to jen díky jedné kouzelné knize. Co by se stalo, kdyby jí maminka koupila jinou knihu? Na to radši přestala myslet a radši si začala číst svůj příběh.

Byl zábavný, plný dobrodružství, legrace, průšvihů a lumpáren. Ale nebyl úplně dokončený, chyběl název. Lea začala vymýšlet mnoho názvů, neuměla nic vymyslet. Nakonec jí nějak naskočil do hlavy název „Neohrožená parta“. „Ano! Ano to je ono!“ přesvědčila se a napsal do knihy dopsala.

Po dvou měsících prázdnin se ve škole s kamarádkou Laurou o knížce bavila, protože ji dostala taky. Laura řekla Lea, že nejlepší pohádka byla ta poslední. Lea jen nevěřila

vlastním uším, netušila, že příběh není napsán jen v její knížce, ale i v dalších stejných knihách. No a Lein příběh byl na světě. Postupně o něm mluvili všichni a stal se hodně oblíbeným.

Když Lea dospěla, stala se spisovatelkou a vydala mnoho pohádkových, ale i romantických a dobrodružných knih. Nic podobného jejímu dobrodružství v pohádkovém světě se jí už nikdy nestalo a knížku od maminky, kvůli které to všechno začalo, má pořád doma.

Veronika Kukelková

Jmenuji se Veronika a je mi 13 let. Už od malička bydlím v Komárově, kde jsem taky chodila do školy, která je jen do páté třídy. Takže jsem po pátém ročníku přešla na ZŠ B. Němcové .
Moje koníčky jsou v celku zvláštní, protože jezdím na koni a běhám za dobrovolné hasiče (SDH Komárov).

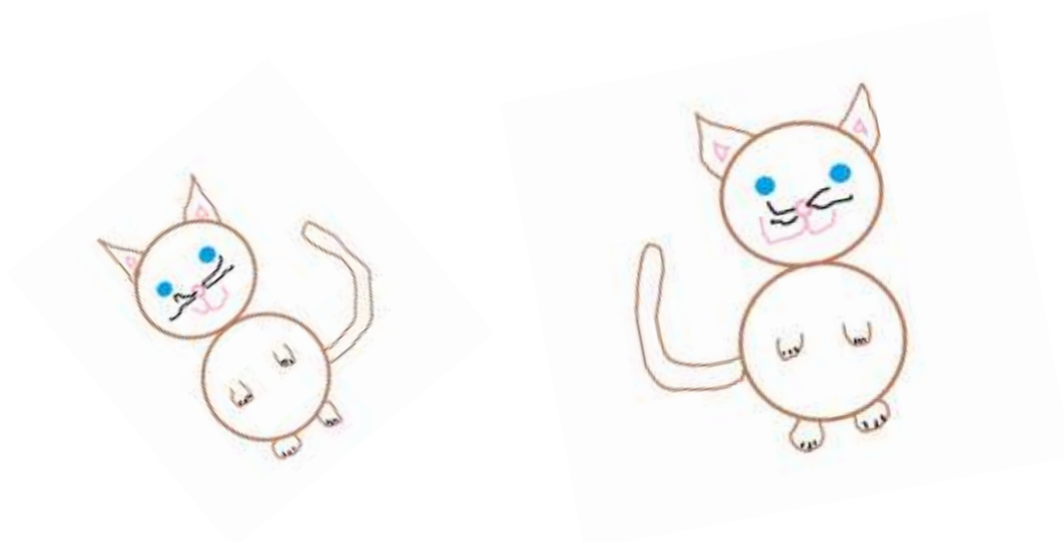
Kontakty

verca.kukelkova@seznam.cz

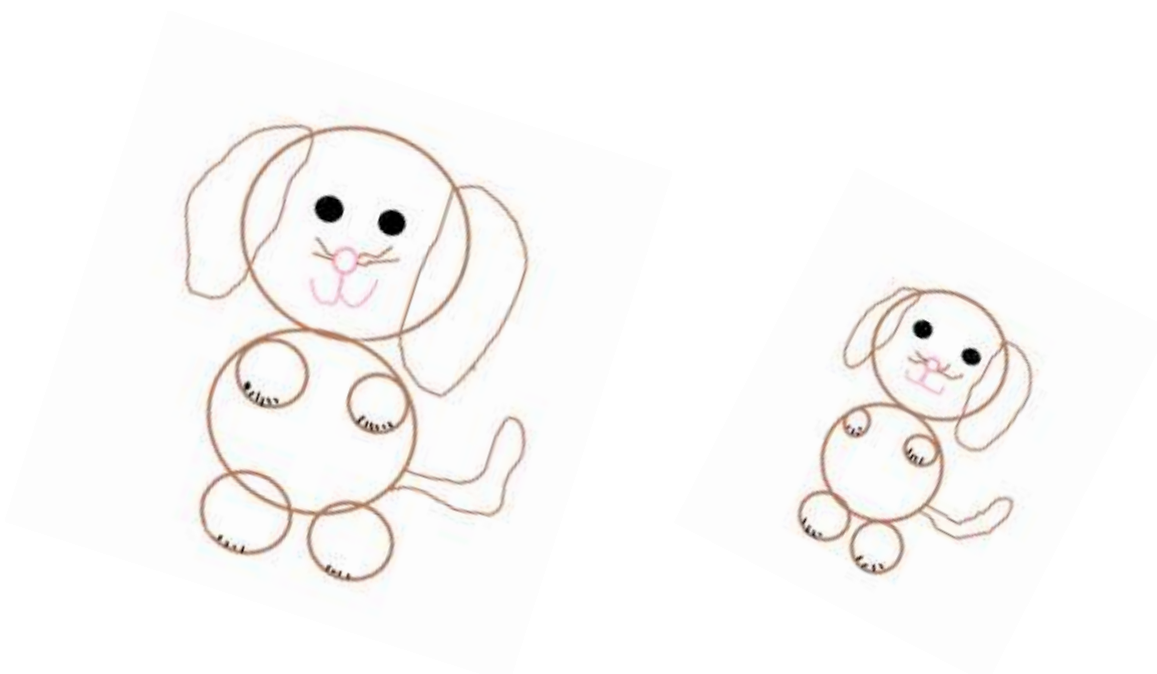
Tel. č. 732 845 661

Dva strašpytlíci a dva čertíci

Ester Pelková

Bobinka a Beruška

Dva strašpytlíci a dva čertíci

Šmoulinka a Júlinka

Jednoho letního dne se mamince kočka narodila dvě krásná koťátka. Všechna byla bílá jako čerstvě napadané sněhové vločky, měla krásná modrá očička jako pomněnky, čumáčky měla růžové jako malinová cukrová vata a jejich kožíšek byl heboučký jako hedvábí.

Bydlela v jednom domě u lesa s dobrými lidmi, kde bylo pořád veselo. Bylo o ně dobře postaráno, mističky měly vždy plné mlíčka a dobrého jídla a nic jim nechybělo.

Maminka kočka se jednoho dne rozhodla, že koťátka už jsou dost staré na to, aby mohla vyjít ven a podívat se jak to tam vlastně vypadá.

Zpočátku byla velmi nespá, protože to pro ně bylo něco nového, a tak se po celou dobu držela v mamčině blízkosti, ale časem se sama odvažovala prozkoumávat okolí kolem domu. Asi ze všeho nejvíce se jim líbilo vyhřívát se na sluníčko a spolu si hrát tak, jak to umí jenom koťátka.

Jednou, když byla koťata sama venku, uslyšela hlasité štěkání, takové zvuky nikdy neslyšela a tak raději vzala nohy na ramena a pelášila domů celá vystrašená ke své mamince. Maminka kočka jim vysvětlila, že se nemusí ničeho bát, vždyť to jsou přece naši zatoulaní dva psi Šmoulinka a Júlinka. Koťátka byla nedůvěřivá a psy pozorovala raději z okna, neměla totiž odvalu se se psy seznámit. Oproti nim, byli totiž příliš velcí a chlupatí, ale něco přece jenom měli společné – oba dva byli sněhově bílí.

Maminka se na své ustrašené koťátka už nechtěla dívat, a tak rozhodla, že je potřeba, aby se její koťátka seznámila se Šmoulinkou a Júlinkou. Vyvedla je ven a nechala, aby psi přišli blíže ke koťatům a pomalu si je očichávala. Koťátka byla jako na trní a čekala, co se bude dít, ale psi se po chvíli otočili a šli si najít stín, kde by si mohli lehnout. To dodalo koťátkům odvalu a začala se ke psům pomalu přibližovat, když viděla, že psi nejeví zájem, strach z nich úplně opadl a začala být ke psům odváznější čím dál tím víc. Šmoulinka s Júlinkou na ně reagovali znuděným dojmem, ale občas od nich slízla nějaký ten mokrá lízanec. Dny plynuly a koťátka si vytvořila

se Šmoulinkou a Júlinkou hezký vztah, společně si hráli, honili se a stali se z nich dobří kamarádi.

Jednoho rána, kdy v noci pršelo a hřmělo se už koťátka nemohla dočkat, až zase budou venku se svými psími kamarády. Když ale vyšla ven, nikdo nikde nebyl. Obešla několikrát dvůr, až najednou uslyšela, že se někdo rychle přibližuje. V naději, že to jsou jejich psí kamarádi, jim šla naproti, ale po chvíli se zastavila, protože uviděla dva velké psy černé jako čertíci, řítící se přímo na ně. To přece nejsou naši kamarádi, říkala si koťátka, a tak, neváhala, a co nejrychleji utíkala zpátky domů. Maminka poznala, že se něco stalo, protože její koťátka přiběhla celá vystrašená, jako už dlouho ne. Zajímalo ji, co se vlastně stalo a tak vyskočila na okno a najednou jí to došlo. Koťátka se polekala přece našich psů, nepoznala je, protože se cestou domů ti naši tuláci pořádně umazali a byli dočista k nepoznání.

Do této chvíle si maminka lámala hlavu, jak vlastně ty svoje strašpytlíčky pojmenovat, ale nakonec to nebylo vůbec těžké: Bobinka a Beruška.

O autorce :

Jmenuji se Ester Pelková, narodila jsem se 18.10 2002 v Ostravě. Navštěvuji 7. třídu na Základní škole Boženy Němcové v Opavě.

Mezi mé koníčky patří sport a mé oblíbené zvířata jsou psi a kočky a taky o tom je moje knížka.

Kontakty:

Tel : 721 203 174

Web : www.es.cz

Cestopisy

„Cestování je takové, jací jsou lidé, se kterými cestujete.“

Mark Twain

„Pokud nemůžete nalézt tu správnou cestu, vytvořte si jí.“

Neznámý

Kavalíři odvahy

Otakar Batlička

Zpracovali: Tamara Lacková

Kludie Trojančíková

Benedikta Anna Richterová

Kavalíři odvahy

Napsal: Otakar Batlička

Ilustrace: Bohumil Konečný

Nakladatelství: **SFINGA** 1992

Kapitola 1 – Ďáblovo lože

„Nedovedu si představit opuštěnější a ponuřejší místo na světě, než je tato končina! Vlastní hlas zní tu člověku jaksi cize, věř, příteli, nechtěl bych cestovat těmito skalami sám! Všude vidíš jen kámen a jen kámen. Podívej se kolem. Rozpukané skály vypadají jako zakleté příšery. Nikde ani stopy po živém tvorů, ba ani štíry jsem po celé hodiny nespapal!“

Muž, který takto mluvil, zastavil svého koně. Poplácal zvíře, unavené vedrem a žízni, po plecích a pak spočinul zrakem na dně propasti, podle které právě jeli.

„Voda!“

Druhý muž pohlédl bystře z místa, na které jeho přítel ukazoval. Opravdu. Hluboko dole na dně kanonu se lesklo malé jezírko.

„Same, zůstaň u koní a dej mi svou láhev! Spustím se dolů a přinesu vodu.“

Otázky a úkoly k textu:

1. Jak myslíte, že to dopadlo dobře nebo špatně?
2. Jak se jmenoval muž, který příběh vypráví?
3. Kde se dva přátelé nachází?
4. Zkuste vysvětlit pojem cestopisy
5. Šli pěšky nebo autem nebo jinak?

Kapitola 2 – Nuget

V 80. letech na sever od řeky Mackenzie vypukla zvláštní nemoc. Zlatá horečka! Zachvátila občany všeho věku a povolání. Klidný a jindy spokojený úředník, dělník, kdekdo propadl této chorobě. Docházely zprávy, že tam nebo onde byly nalezeny celé hory zlata. Že ten či onen se stal přes noc milionářem! Nebylo tedy divu, že mnohý zatoužil po rychlém zbohatnutí a dosavadní život se mu zprotivil. Nač pracovat celé roky pro pár grošů, když mohu za jedinou hodinu sebrat ze země zlaté hroudy, pomyslí si mnohý. Takový potom prodal kde, co bylo, pořídil si výzbroj nutnou pro zlatokopa a vydal se za svitem žlutého kovu.

Otázky a úkoly k textu:

1. Čím se „proslavila“ zlatá horečka?
2. Na jakých dvou řekách proběhla zlatá horečka?
3. Zahodili byste kvůli tomu práci?
4. Kdo vypráví příběh?
5. Jaká je funkce vypravěče v textu?

Kapitola 3 – Nahluchlý Sandy

Miliardy hvězd svítí na obloze. Všude mrtvé ticho. Sta mil po obou březích Yukonu není stopy po člověku. Zdá se, že by ani lidský tvor nemohl žít v tomto ledu a sněhu. A přece!

Po celé této nehostinné oblasti jsou daleko od sebe rozloženy tlupy, čítající několik mužů. Jsou to buď lovci kožešin, nebo zlatokopové. Ba někde našli bychom i jedince, samotáře, který řídí své psí spřežení hluboko do zasněžených pustin, aby vyrval skalám Aljašky několik uncí žlutého kovu. Tito muži, pro které -20 stupňů Celsia je znamením že se již otepluje, strádají celou zimu, aby v létě mohli žít z toho, co přes zimu vydělali. Lovci kožešin neúnavně prolézají hluboké strže, líčí pasti na zvěř. Žijí opatrně ze svých zásob, odměřují přesně každou libru potravin sobě a svým tažným psům. Což kdyby trvala déle, než předpokládali! Hlad, strašný hlad, ba i smrt hladem! Stalo se častokrát, že některý neopatrník spotřeboval své zásoby a pak vybíjel své psy a šel tisíc mil pěšky zpět. Málokdy došel!

Otázky a úkoly k textu:

1. A co vy , šetřili by jste zásoby nebo by jste je hned zbrkle snědli ?
2. Chtěli byste žít v oblasti kde je -20 stupňů Celsia?
3. Kdo příběh vypráví?
4. Kde se tento příběh odehrává popř. kde se nacházejí?
5. Co je to tzv. autorská nadsázka?

Kapitola 4 - Wakaiův nápad

Wakai měl zuby zaťaté i pěsti a oči mu plály hněvem. Stál na návrší nad vesnicí a pozoroval co se tam děje. Wakai byl mladší ze synů nedávno zemřelého náčelníka Te-Papury. Ještě nikdy od svého dětství neopustil svůj rodný atol, ba nebyl ani na nejbližším z okolních prstencových ostrovů, na Fakatau. Lnul velkou láskou k svému rodnému ostrovu a netoužil poznat jiná místa. Již za života Te-Papury připlul k nebezpečným útesům bílý škuner obchodníka z Papetee. Obchodník, Číňan, přivezl líbivé věci, ale starý náčelník Te-Papura vždy přátelský, ale rázně obchodníka odmítl a svému lidu zakázal cokoliv od obchodníka přijmout; ani se svůdnými dary Číňan nepochodil.

Otázky a úkoly k textu:

1. Měl Wakai nějaké sourozence?
2. Co je to atol?
3. Kdo vypráví příběh?
4. Jak se jmenoval Wakaiův otec?
5. Od koho si obyvatelé ostrova neměli nic brát?
6. Kdo je to autor?

O Autorovi:

Otakar Batlička se narodil 12. Března 1895 v Praze a zemřel 13. Února 1942.

Byl to úředník, spisovatel, radiotelegrafista.

OSUDNÝ
MOMENT

ELIŠKA RAŠOVÁ

Osudný moment

ELIŠKA RAŠOVÁ

Takže jmenuji se Šarlota, ale rodiče mi říkají Šprota. Je mi 17 let bydlím úplně na konci města Prahy. Mam otce i matku, ale nemám žádné sourozence. Ano a mám rakovinu. Podstatněji rakovinu štítné žlázy. Našly my jí jak jsem byla malá mohlo mi být tak 7 let. Prožívala jsem to hrozně, hodně času jsem strávila v nemocnici, byl to takový můj druhý domov. Jak si doktoři mysleli, že jsem vyléčena tak mě poslali domů, ale doma se to nějak nelepšilo ani nehoršilo aspoň do teď.

Dnes mě doktorka poslala, ať se jdu projít ven zatím, co jsi s matkou promluví. Bylo to divné nikdy to neudělala ale dnes se to hodilo jak jsem vycházela tak do mě narazil jeden kluk a řekl mi že se omlouvá řekla jsem že je to dobrý a šla dál. Asi po dvou minutách za mnou přišel a začal se se mnou bavit nevěděla jsem, co mám dělat. No a tak jsem se s ním bavila taky. Řekl „Ahoj jmenuji se Ondřej je mi 18 let.“ Já na to první nic neřekla, ale pak jsem mu řekla i něco o mě a povídaly jsme si do té doby než mě matka zavolala ať jdu zpátky. Rozloučila jsem se s Ondrou a šla.

Jak jsme přijely domů nemohla jsem na něj přestat myslet. Litovala jsem, že jsme si nedaly kontakty na sebe ale jen tak se podívám na ruku a tam vidím nějaké číslo...nevěděla jsem co to je ale vypadalo to že je to telefonní číslo. Nevěděla jsem, jestli to číslo je od Ondřeje ale i tak jsem asi do půl hodiny na to číslo zavolala. Ozval se hlas byl takový mužský, ale slyšela jsem že je to on. Tak jsme si začaly povídat. Povídaly jsme si asi do půlnoci a pak jak bylo už po jedné hodině ráno tak jsem mu řekla „To už je tolik hodin? ale on neodpovídal zeptala jsem se ještě jednou a on se mi omluvil že usnul a to mě trochu zarazilo ale zasmála jsem se. Pak jsme si řekly že jdeme spát.

Ráno jsem se probudila a měla jsem správu na telefonu rozkliknu si to a vidím, že mi to napsal Ondřej čtu si to. Bylo tam napsané, že se chce sejít tak jsem souhlasila. Asi po dvou dnech pro mě přišel a šli jsme ven. Takhle jsme se scházely asi 2 měsíce a pak jsme se rozhodli, že pojedeme na výlet. Domluvily jsme se a jely. Ale nedopadlo to moc dobře přestala jsem dýchat a nebylo to vůbec dobré. Ondřej nevěděl, co má dělat a tak zavolal sanitku ale ta to nestihla...takže 12. 12. 20015 umřela mladá dívka jménem Šarlota Mariova, budeme vzpomínat.

KONEC

O Autorovi:

Jmenuji se Eliška Rašová.

Je mi 12 let.

Chodím do Základní školy Boženy Němcové 2 v Opavě.

Narodila jsem se 4. 6. 2003

Bydlím ve vesnici Jakartovice.

Mám staršího bratra.

Tohle je můj první příběh.

Doufám, že se vám líbil.

Mám ráda zvířata a také mám spoustu zvířat doma.

Kontakty:

Email: eliska.rasova@znam.cz

Tel. číslo: 728 349 298

Web: Rašová.Eliška.cz

Přání se plní

Autor: Hedvika RŮŽIČKOVÁ

Přání se plní

Dobrý den, jmenuji se Přání. Ano, Přání. Že nevěříte? Však pochopíte. Zním lidi, kteří na mě nevěří. Ano, bohužel je tomu tak. A lidí, kteří na mě věří, je už čím dál tím méně. U některých lidí nejde už nic dělat, ale u některých ano. A já si našlo dívku, u které je ještě naděje, protože na mě věří. Já jí na oplátku splním jedno přání.

Jmenuje se Lili. Chtěla se stát tanečnicí. Tančí už dlouho. Jednoho dne byly zkoušky na taneční školu a Lili se tam chystala. Když ji rodiče se smutkem oznámili, že nemají dost peněz na školné, a že i kdyby ji přijali, nemohla by na škole studovat, byla Lili překvapená a smutná. Nic nechápala. Vždyť přece rodiče od jejích tří let, kdy začala s tancem, šetřili peníze. Co se tedy stalo? Nakonec ji rodiče vysvětlili, že museli dát všechny peníze exekutorům, aby jim nezabavili dům. Bohužel se dostali do velkých dluhů, protože továrna, ve které tatínek pracoval, zkrachovala a on přišel o práci.

Lili se vyděsila, ale hned rodičům oznámila, že si najde brigádu a začne vydělávat, aby jim pomohla splácet. Zašla do trafiky a koupila si noviny s inzeráty. Večer si k nim sedla a začala hledat. Světe div se, po několika hodinách našla práci ve škole svých snů. Nebylo to nic moc, hledali uklízečku tanečních sálů, ale to Lili vůbec nevadilo. Strašně moc si přála tu práci dostat, aby mohla alespoň na chvíli zažívat taneční atmosféru, i když ne tak úplně, jak si vždycky představovala. Byla nadšená, že se dostane na místa, o kterých už odmala snila. Hned ráno zavolala na inzerát a domluvila si schůzku s ředitelkou. Poté co vysvětlila ředitelce, že chce pomoci svým rodičům, ředitelka ji bez váhání vzala.

Nechci se nějak chlubit, ale tady jsem Lili trošičku pomohlo ;).

Lili byla pracovitá a každý si ji moc pochvaloval. Podlahy se leskly, všechno se krásně třpytilo. Lili se starala o školu nejlépe, jak uměla. Vždycky odpoledne přišla, pozdravila kolegy a kolegyně, nachystala si věci, které potřebovala a začala s prací. Často si školu po práci prohlížela a procházela všechny sály. Jak ráda by na ní studovala. Den šel za dnem a Lili pracovala čím dál tím lépe. Jednou neodolala a uprostřed vytírání se dala i s mopem v ruce do tance a zabrala se do něj. Když dotančila, začala se klanět jako na opravdovém podiu. Najednou uslyšela potlesk. Otočila se ke dveřím, kde stála tleskající ředitelka. Lili nevěděla, co na to má říct. Chvilí tam mlčky stály a pak se jí ředitelka zeptala, proč nechodí na její školu, když má tak velký talent. Lili ředitelce vše vysvětlila a ředitelka jí nabídla stipendium. Bez váhání ho přijmula. Teď Lili chodí na taneční školu, její rodiče už nemají žádné dluhy...

a já... Já jsem šťastná, že je Lili šťastná, že se jí splnilo přání. A nezapomeňte, že přání se plní.

Hedvika Růžičková

Narodila jsem se 1. 6. 2002 v Opavě.

Chodím na Základní školu Boženy Němcové 2
v Opavě

Mám dvě mladší sestry Viki a Sofi.

Tohle je můj první příběh.

Chodím do sboru a celkově se zajímám
o hudbu.

Kontakty:

Tel. číslo: +420 730 547 500

E-mail: Hedvika.Ruzickova@centrum.cz

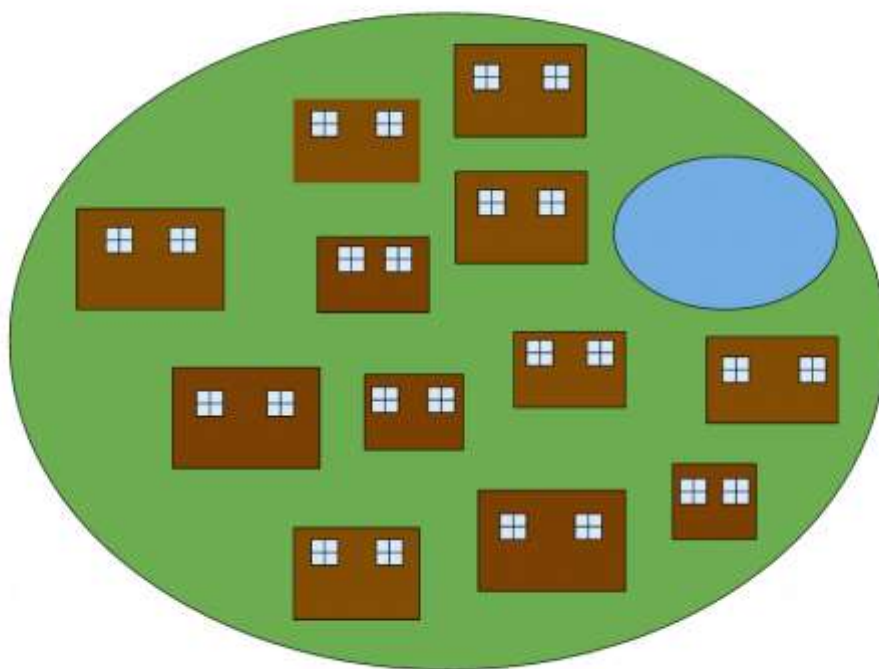
Web: www.hedvika.ruzickova.com

Přání se plní...

Rosalin

Sára Sendlerová

Rosalin

Sára Sandlerová

Habl, tak se jmenuje vesnička, o které nikdo neví. Lidé, co v téhle vesnici žijí, se odtamtud nemohou dostat až na jednu holku jménem Rosalin. A já vám teď povím celý příběh.

Psal se rok 1625. když se partička lidí rozhodla odejít z domu a postavit novou vesnici. Ti lidé byli naši předci z kmenu Folaz, tudíž se těmto lidem říkalo Folazové. Když přešli hory, lesy a přebrodili řeky, našli místo, které se jim velice líbilo a přispívalo k podmínkám, které jim vyhovovaly. Mnělo to ale jednu takovou menší výjimku. Toto místo se nacházelo v tajemném lese, kde žili vlkodlaci, upíři, čarodějnice a další nadpřirozené bytosti. Folazové se ale nebáli, roztáhli si spacáky a šli spát.

Uběhl měsíc a vesnice, kterou Folazové pojmenovali, Habl byla dostavěna. Ještě nikdy tady nepotkali žádné nadpřirozené bytosti. Oni sice žádnou nadpřirozenou bytost neviděli, ale nadpřirozená bytost viděla je! Čarodějnice je sledovala od prvního dne, co přišli do lesa až do teď. Když Folazové odpočívali, přistoupila k nim osoba, která se vznášela. Vypadala jako víla, mněla na sobě bílé šaty a stříbrné střevíce. Její vlasy zářily jako zlato a její pleť byla bez vrásek. Jen se tam tak vznášela a Folazové se na ni dívali. Po chvíli se počasí náhle změnilo, setmělo se a nastala bouře. Víla se náhle proměnila v hnusnou čarodějnici s velkou bradavicí na nose. Přistoupila k nim a zakřičela: „Běžte pryč!“ Folazové se strašně báli, jejich strach se nedá slovy popsat. „Ne, my odsud nepůjdeme!“ zařval jeden z Folazů. Byl vysoký, holohlavý a zřejmě se čarodějnici nebál. Potom začali povykovat ostatní, že nikam nepůjdou a že se jen tak nevzdají. Čarodějnice se naštvála, vytáhla z kabátu hůlku a začala si cosi mumlat pod nosem. Potom se zlověstně usmála a pronesla: „Zaklela jsem tuhle malinkou vesničku, už nikdy se odtud nedostanete ven!“ Poté co domluvila, se začala nahlas smát a zmizela. Folazové byli v Hablu uvězněni.

26. března se narodila holčička, všichni jí říkají, že je to posel ďábla, protože se narodila ve stejný den, kdy čarodějnice zaklela Habl. Holčička měla na rameni černého draka, vypadalo to jako tetování, ale bylo to tam hned, od jejího narození. Sofie její matka a Edward její otec se do ní zamilovali. Jejich dceři dali jméno Rosalin. Vesničané se od ní nejdříve drželi dál ale potom si na Rosalin zvykli a už se jí ani trochu nesnažili vyhýbat. Rosalin neměla žádné kamarády, nikdo se s ní nechtěl bavit až na Matta. Spolu trávili více času než se svými rodiči. Byli to nejlepší kamarádi na život a na smrt. Spolu vyrůstali, spolu dospívali.

Někdo zazvonil, Rosalin přišla ke dveřím a když je otevřela, spatřila Matta s velkým úsměvem na tváři. „Šťastné narozeniny Rosi, tak už ti je 15let.“ Matt předal Rosalin dárek a usmál se. Plyšový medvídek se srdíčkem, ve kterém je napsáno: „Miluji tě“ Rosalin se rozplakala a okamžitě Matta obejmula. Do ucha mu zašeptala: „Děkuji.“ Když se od sebe odtrhli Matt, chytil Rosalinu za ruku a odtáhl ji na kraj vesnice. Byla to hranice, za kterou

se žádný Folaz nikdy nedostal, byla to ta začarovaná hranice. Rosalin sklopila hlavu a ukápla ji slza. Matt jí chytil klem ramenou a tiše řekl: „ Neboj, dostaneme se odtud....Společně.“

„Vstávej, vstávej, no tak Rosalino vstávej" budila Rosalin její ustaraná matka. Rosalin se usadila na postel, otřela si oči, podívala se na svou matku a tichým ranním hlasem řekla: „ Co se děje?" Sofie jí ani neodpověděla, chytla svou milovanou dceru za zápěstí a odtáhla ji do sklepa. Tam se obě zamkli, sedli si do rohu na zem a jedna druhé se dívali do očí. „ Chtějí tebe Rosi, přišli sem vlkodlaci a všude tě hledají. Hledají holku s drakem na rameni. Prý ti nechtějí ublížit, prý ti chtějí jenom pomoci ale já mam o tebe strach." řekla Sofie a rozbrečela se. Rosalin jí obejmula. Otevřely se dveře jednoho malinkého domečku. Vlkodlaci se před něj postavili a čekali, co se bude dít. Ze dveří vystoupila krásna blondýna. Byla celá zahalena od hlavy až k patě aby nešel vidět drak na jejím rameni. Vlkodlaci stejně zjistili, že je to ona, uklonili se před ní. Rosalin odhodila kabát a přistoupila k nim blíže. Chvilku se na sebe dívali a potom jeden z vlkodlaků udělal krok v před. Všichni vlkodlaci vypadali jako vlci akorát byly o něco větší. „ Jen ty můžeš odejít, ale musíš jít sama, o půl noci je kletba nejslabší a láska nejmocnější." pronesl jeden z vlkodlaků. Znovu se všichni uklonili a utíkali pryč. Rosalin nad těmi slovy chvíli přemýšlela a pak si uvědomila, co tím vlastně myslel. Rosalin může odsud pryč, ale může jít jenom ona. V pomýšlení na to že s sebou nemůže vzít Matta ani svou rodinu se rozbrečela. Rosalin chtěla být sama, chtěla být sama s Mattem, ale ten zmizel. Rosi ho nikde nemohla najít. Potom si ale vzpomněla, kde bývá nejradši, hranice Hablu. Mat seděl na pařezu s hlavou skloněnou k zemi. Přistoupila k němu, chytla ho za ruku a jemným hlasem řekla: „ Neboj, dostaneme se odtud společně." byla to ta stejná slova, která řekl Matt Rosalin.

„ Ahoj mami, ahoj tati." rozloučila se Rosalin se svými rodiči a vyrazila k hranicím kde už jí čekal Matt. Zvony už odbíjeli půlnoc. Rosalin chytla Matta za ruku a vydali se napříč hranicím. Oba málem oslepli, když vešli mezi hranice a udeřil před ně blesk. Rosalin ležela na zemi. Opatrně se otočila k hranicím. Málem dostala šok. Rychle se zvedla a viděla Matta na druhé straně nehybně ležet. Křičela na něj, jak nejvíc to šlo, ale Matt stále ležel, už ani nedýchal. Blesk udeřil přímo do něj. Matt umřel! Rosalin ztratila jediného a nejlepšího kamaráda.

Začali mi tleskat, když sem tento příběh dopověděla. „Rosalin Folazová, ze slohové práce máš za jedna."

Něco o autorce:

Mám ráda psy, sport například běh,
badminton a fotbal. Je mi 12 let.
Miluju jídlo. Chodím do sedmé
třídy. Narodila jsem se dne
26.3.2003

Kontakty: e-mail

sarinka.sendlerova@gmail.com

Tel. číslo 731 008 854

Pes v NCIS

Pes v NCIS

AUTOR: Robin Sukeník

Jednoho dne se narodil pes v jedné rodině. Z malého pejska nebyli příliš nadšení, ale po měsíci se o něj začali zajímat a starat. Pes byl neposlušný a tak ho pojmenovali Rafan. O rafana se starali dobře, ale pořád něco kousal a lízal, ale postupem času byl poslušnější. Rafan dobře žral a tak hodně rostl. Jakmile dosáhl prvního roku tak ho nechávali pořád venku a ukázal se jako dobrý hlídací pes. Jednoho dne šel kolem policejní agent a uvědomil NCIS, že to muže být dobrý psí agent. Muži z NCIS přijeli a prohlédli si psa a domluvili se, že si psa odvezou. O týden později si pro něj přijeli a odvezli do stanice. Od teď je to agent 71. Vycvičili ho a agent 71 sloužil dobře. Jeho psovod se jmenoval Alfóns. jednoho dne ve službě Alfónse postřelili a agenta 71 uspali a odvezli do tajemné tmavé malé místnosti a zavřeli do klece. Na nalezení se pracovalo týdně a Alfóns se uzdravil. Nakonec se našla stopa a začlo se ještě více pátrat. O dva dny později se našel dům, ve kterém nejspíše agent 71 byl. Po návratu do stanice si Alfóns a zbytek týmu dali popkorn a koukali se na film. Útočníci, kteří unesli agenta 71, vykradli banku a tím se prozradili. Jeden bezdomovec jim viděl do obličeje a tak zašel na policii a tam je důkladně popsal kreslíři a po cestě pod most našel diamantový náhrdelník. Policisté našli základnu útočnicků, jednotky pronikly dovnitř, začala divoká přestřelka, padlo mnoho policistů, ale útočníci se nakonec vzdali. Agent 71 se šťastně shledal s Alfónsem a jeli domů. Agent 71 byl sice psychicky na dně, ale díky společnosti Alfónse se pes pomalu, ale jistě zotavoval. Se psem si Alfóns hrál na zahradě, v parku, ale také museli jezdit na další případy. Jednou Alfóns s agentem 71 vyřešili záhadný případ vraždy prezidenta.

Autor: Robin Sukeník

O autorovi: jmenuji se Robin Sukeník a narodil jsem se 4.3 2003. Tuto knihu jsem napsal jako školní projekt byla to zábava :D

www.kniha.nic.com

kniha.nic@gmail.com

754236951

Myšky a sýr

Autor: Monika Světlíková

MYŠKY A SÝR

B yly jednou dvě myšky, které žily ve staré stodole. Tyto myšky byly nejlepší kamarádky, jak se říká-na život a na smrt. Jedna se jmenovala Zuzanka a druhá Barča. Zuzanka byla vždy veselá, hodná, laskavá, ale Barča byla přesný opak-byla zlá, lakomá a vždycky chtěla všechno pro sebe.

Jednou se šla Zuzanka projít před stodolu a uviděla tam dvě velké popelnice, které byly tak plné, že okolo nich bylo spousta odpadků a jídla. Mezi nimi Zuzanka našla sýr. Dlouho neváhala, popadla ho a utíkala zpátky do stodoly.

Napadlo jí, že by mohla Barču překvapit a připravit pro ní malé pohoštění. Zuzanka si řekla: „Nejdřív práce, potom zábava“. A tak se pustila do příprav. Zametla domeček, utřela prach, prostřela krásně stoleček, na kterém nesměla chybět kytička. Protože Barunka má ráda modrou barvu, natrhala do vázy modré zvonečky. Teď ještě naporcovat sýr a Barunka může přijít. Myšky se pořádně nadlábly, zasmály a pobavily. Barča čekala, že jí Zuzanka zabalí kousek sýru domů, ale Zuzanka nic. Barča se skoro ani nerozloučila a našťavaně odešla domů. Cestou vymýšlela, jak dostat poslední kousek sýru jen pro sebe a najednou dostala nápad.

Další den si obstarala past na myši a počkala, až Zuzanka půjde pryč z domu. Vkradla se k ní do domu a past narafičila přímo před sýr. Když se Zuzanka vrátila domů, Barča to nečekala, zlekla se a šlápla do pasti. Zuzanka tušila, že past měla být nejspíše narafičená pro ní. Oplakávala Barču a sýr už nikdy nejedla.

PONAUČENÍ: Kdo jinému jámu kopá sám do ní padá.

Jmenuji se Monika Světlíková. Je mi třináct let. Mám dvě sestry a bydlím v Komárově. Chodím do školy Boženy Němcové do 7. Třídy. Mezi mé koníčky patří lyžování bruslení na kolečkových bruslích.

Kontakty:

monika.svetlikova@seznam.cz

605 319 255

Narušitel

Adam Štefek

Narušitel

1

Jmenuji se Cyron. Jsem robot modelu A-386 211, obyčejný pracovní robot. My, pracovní roboti přenášíme železné trubky, spleť různobarevných kabelů a drátů, mosazné kovové kroužky a spousty dalšího stavebního materiálu. A co stavíme? Nový svět. Svět, ve kterém nejsou žádní lidé. Jen roboti, stroje nejrůznějších druhů a kyborgové - tedy napůl lidé, napůl stroje. Všechno živé řídí A. R. G. O. N., výkonný superpočítač, který je napájen nekonečným zdrojem energie - Hexakrystalem. Právě se zabývám stavbou v pořadí sedmém Lapači energetických částecek. Ani pořádně nevím, jak tenhle stroj funguje, ale z příruček jsem pochopil, že zachytává částecčky energie, které se při procesu vysávání energie z Hexakrystalu štěpí, a tudíž ulamují. Pouhým okem je spatřit nelze. Ale jedno po druhém. Mé tělo je tvořeno slitinou kovu a myfrosem - to je látka, která se vyskytuje až skoro u A. R. G. O. N. a, který se mimochodem nachází v samém středu RoboZemě. Mé tělo

je vytvarováno do
člověka. Tři do
konci čtyř podlouhlých,
rukou, které navazují na
trupu. Spodní část trupu
vytvarovaných nohou,
s magnetickými
nohou šplhat po kovových
chapadlu září neonově
čtvercového reflektoru a
světlem tmu
místo okolo mě na 200
s ostrými obratli spojuje

z myfrosu takže velmi odolný krk. V mé hlavě se nachází „Pevná paměť“, která zaznamenává celou moji práci na různých stavbách. Existuje i „Virtuální paměť“, ale tu mají jen bojovní roboti. Tito roboti mají skvělý život. Mají lehkou práci, a to, že musí dohlížet na nás, pracovní roboty. Na konci každého Ktola (to jsou dva měsíce) vybírají správcové deset nových bojových robotů, které vyberou z pracovních, kontrolních a experimentálních robotů. Většinou to bývají právě experimentální roboti. To jsou vlastně jen nepodařené pokusy o stvoření nového druhu robota. Někteří poztrácejí veškerý kov a myfros, co v sobě mají a stanou se z nich živočichové. Jiní naopak padají pod vahou svých těl, protože mají robotických součástek nadbytek.

postavy, která má připomínat
trojúhelníku ořezané prsty na
zakulacených, článkových
mé tělo, tvoří střední část
tvoří osm chapadlovitě
které se plazí po zemi, nebo
přísavkami na spodní straně
věcech. Na každé noze -
zelené světlo, které vychází ze
ten za pomoci karmínových,
prořezávajících zraků osvětlují
metrů. Protáhlý, článkový krk
hlavu s trupem, je odlitý

Tento Ktol jsem se přihlásil i já a doufám, že budu jedním z desíti zvolených.

2

Dokončuji Lapač energetických částíček, nahazuji hučící systémy a pozoruji, jak se do velkého zvonu trčícího z šedé kostky chytají drobné světélkující úlomky.

Jsmo naprogramováni tak, abychom se chovali jako lidé. Ale ne ve všem. Většina špatných lidských vlastností byla odstraněna, nebo vymazána, ale některé se i přesto dochovaly.

Po práci se plazím do Centrály. Obyčejně se dostanu do kapsle (ta má tvořit obydlí). Ale právě dnes se vybírají bojovní roboti. Vstupuji do Centrály a vidím, že je narván od základů až po kryty. Všichni nedočkavě čekají na vyhlášení upgradu. U horního výklenku zahlédnu skupinu kyborgů. O něčem si šuškájí a jejich zraky jsou upnuty na obrovský pult pro deset robotů. Správcové jsou však jenom tři. Všimnu si jedné podivné věci. Pod pultem se rozevívá slabá vrstva myfrosu a lze spatřit nanosklo. V něm se rýsuje tmavý obrys postavy. Nepřipomíná mi robota ani kyborga. Co to jenom může být? Ptám se sám sebe. V ten moment se rozevře kruhový otvor za pultem a z něj vystoupí jeden po druhém všichni tři správci a za nimi pět bojových robotů. Všichni se posadí na předem připravené kovové stoličky. Jas v místnosti potmění a reflektory ozáří správce. „Dnes jsme se tu sešli, abychom vybrali deset nových bojových robotů,“ začal první správce, „kteří podstoupí nebezpečný upgrade a kompletní aktualizaci systému. Vaše data budou samozřejmě zachována.“ V Centrále zazněl šum a pípání ostatních robotů a kyborgů. „Vybrát budeme klasicky podle losu čísel, která vám byla přidělena předem,“ zazněl hlas druhého. Povšimnul jsem si, že kyborgové zneklidněli a ustrašeným pohledem se dívali na okénko z nanoskla pod pultem. Chvíli na to místnost opustili. Losování se už chýlilo ke konci, ale moje číslo ještě nezaznělo. Horní výklenek, ve kterém byli kyborgové, již nikdo nebyl. Natáhl jsem opatrně krk nahoru, abych na okénko pod pultem viděl ze stejného úhlu, jako kyborgové. Spatřil jsem drobné červené světélko, jak v jednom kuse bliká. Všech deset čísel již bylo vybráno, ale moje číslo tam nezaznělo. Už jsem si myslel, že budu muset počkat do dalšího Ktolu, ale než jsem za sebou zaklapl dveře Centrály, zaslechl jsem třetího správce jak říká: „Tento Ktol musíme vybrat jedenáct bojových robotů z důvodů...ehm... čistě obranných,“ dokončil větu správce. Nadějně jsem otočil hlavu k pultu a zaslechl jsem svoje číslo. „Ano!“ zavolal jsem radostně. „Prosil bych všechny vybrané, ať se zítra touhle dobou dostaví do Výzkumné sekce. Bude vám nainstalován nejnovější útočný systém,“ prohlásil správce a všichni tři i s pěti bojovými roboty opustili místnost. Zůstal jsem tam sám. Nejvyšší čas jít do kapsle, pomyslel jsem si.

Když už jsem byl na půl cesty od Centrály, zaslechl jsem alarm. Otočil jsem se a před očima mi Centrála vylétla do vzduchu. Z Centrály do nebe vyšlehla mohutná ohnivá koule a zvedl

se mrak prachu. Teď mi to došlo. Ta červená blikající věc byla bomba. A jestli se nemýlím, jednalo se o tu postavu, která ji tam nastražila.

Adam Štefek

O Autorovi:

Adam Štefek se narodil 5. 7. 2003. V pouhých dvanácti letech napsal svoji první knihu (Narušitel) jako školní projekt. „Tato kniha mě inspiruje pro tvoření dalších takovýchto knih, proto počítám s druhým dílem této knihy. Ironicky vzato ale musím nejprve dopsat tuto, než se vrhnu na další díl.“

Kontakty

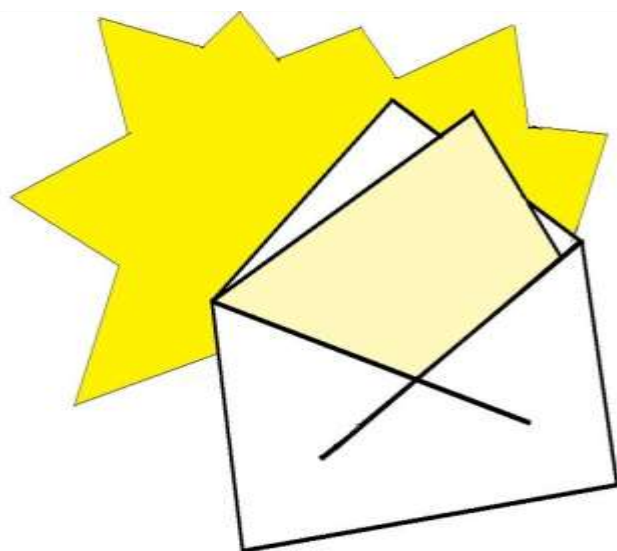
Email: stefek.adam@seznam.cz

Facebook: Adam Štefek

Instagram: adamstefek

Dopis do neznáma

Katka Štorková

Dopis do neznáma

Katka Štorková

Jmenuju se Eva. Chodím na 2. stupeň základní školy. Asi jako každý v téhle době jsem se začala učit cizí jazyk. Já osobně jsem se začala učit německy. Bylo to pro mě sice těžké, protože oba moji rodiče uměli rusky a anglicky ale německy neznali ani slovo.

Asi po dvou letech výuky nám paní učitelka rozdala bílé obálky. Všichni jsme na ně s údivem koukali a začali jsme se vyptávat, co v nich je. Řekla nám, že se do nich máme podívat sami. Otevřela jsem ji a našla jsem v ní lísteček s cizí adresou. „Paní učitelko, k čemu máme ty adresy?“ zeptala jsem se. „Naše škola se zapojila do projektu, jehož účelem je naučit vás komunikovat. Budete si dopisovat s úplně cizími dětmi ve vašem věku. Všichni bydlí v Rakousku nebo Německu takže se budete muset přizpůsobit a dopisovat si s nimi Německy.“ Tenhle nápad se mi moc nelíbil. Proč bych měla psát dopis, když máme internet? Kdybych se chtěla s někým seznámit, můžu přece přes něj.

Odpoledne jsem přišla domů. Ukázal jsem adresu mámě a vysvětlila jsem jí, co s ní máme dělat. Asi na to měla trochu jiný názor, protože hned co jsem to dořekla, vzala mě kolem ramen a sedla si semnou ke stolu. Přinesla papír, tužku a řekla: „Tak se do toho hned dáme, co na to říkáš? Můžeme ten dopis napsat hned!“ Sice jsem s tím v hloubi duše nesouhlasila, ale nakonec jsem řekla ano. A tak jsem začala psát.

Představila jsem se, popsala jsem svou rodinu svou zemi a město kde žiju a do obálky jsem schovala malinký přívěšek, který jsem sama vyrobila.

Další den jsme dopis odnesli na poštu kde jsme je vhodily do schránky. Nedočkávě jsem čekala skoro měsíc. Začínala jsem si říkat, že mi už asi nikdo neodepíše. Když tu na to zazvonil u dveří pošťák. Měla jsem obrovskou radost. Vzala jsem dopis a rychle jsem ho otevřela. Pak jsem si ho začala překládat. Můj adresát byla dívka se jménem Valerie. Bydlela v malém městě a měla tři sourozence. Samozřejmě těch informací tam bylo daleko víc, ale mě zaujala pouze jedna. Valerie se narodila úplně ve stejný den jako já. V tu chvíli to pro mě znamenalo nějaké znamení, ale ve skutečnosti to byla asi jenom shoda náhod.

S Valerií jsme se takhle dopisovaly asi rok. V jejím posledním dopise mě pozvala, abych je jela navštívit do Německa. Měla jsem obrovskou radost a asi ještě větší když jsem se dozvěděla, že mě tam mamka pustí.

Když jsem k nim dorazila, stála jsem před jejich domem s otevřenou pusou. Oproti našemu domu vypadal jako palác. Přivítala mě s ohromnou radostí. Akorát to mělo malý háček. Jelikož Němčina byla její rodný jazyk, mluvila na mě hodně rychle, takže jsem nestačila pochytit co po mě vlastně chtěla. Nakonec mi to ale přece jen přestalo vadit a za ten týden co jsem u ní byla jsem se naučila Německy o dost lépe než za 1 celý rok výuky ve škole.

Pak přišel den, kdy jsem se musela vrátit domů. Hrozně moc mě to mrzelo, protože jsem si ještě s nikým nerozuměla tak jako sní. Vrátila jsem se domů a první co jsem udělala, bylo, že jsem jí napsala dopis.

Tahle jsme si dopisovaly do doby, než jsem jí pozvala já k nám. Psaly jsme si asi dalších pět let. Staly se z nás nejlepší kamarádky a to celé zařídil jeden pouhý dopis

Něco o autorce:

Jmenuji se Kateřina Štorková.
Narodila jsem se 23. 7. 2002. Bydlím
ve vesnici Branka u Opavy. Od svých
osmi let se věnuji hře na klavír a
zpěvu v základní umělecké škole. Oba
dva tyto koníčky naprosto miluji.

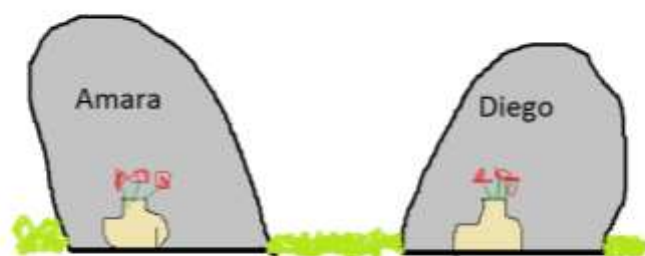
Telefonní číslo: 775 478 840

Email: kata.storkova@gmail.com

Web: www.dopisdoneznama.cz

Upíří láska

Autor: Anna Švédová

Upíří láska

Kdysi dávno se v jedné rodině narodila krásná holčička. Jmenovala se Amara. A tohle je její příběh.

Amara je 17 letá dívka, když byla malá maminka ji vyprávěla různé historky o kouzelnících a různých nadpřirozených bytostech jako jsou třeba upíří. Amara tyto příběhy doslova milovala, ale někdy si s toho dělala spíše legraci. Když Amara dospívala už jí to tak legrační nepřišlo, spíše se o to zajímala s ještě větší vervou. Ale když se v její škole rozneslo jaký je její koníček tak si většina lidí myslela, že je blázen. Až na pár přátel a jednoho kluka, s kterým si sem tam řekla pouhé. „AHOJ“.

Když skončila škola Amara šla domů a jelikož jí škola končila později tak už byla tma. Amara to měla domů docela daleko a navíc u jejího domu nebyla žádná lampa, jediná lampa na její ulici byla 20 metrů od domu. Když byla Amara v půlce cesty slyšela zvláštní zvuky jako by jí někdo sledoval, ale z nějakého důvodu se bála otočit. V tom okamžiku velmi rychle zavál vítr a Amara vlasy překryli celý obličej, když si vlasy z obličeje odkryla vylekala se! Před ní stala osoba o trochu větší než je ona vzhledla k jeho očím, které byli překryté kapucí řekla: „co tady děláš, ty mě sleduješ“? Ta tajná osoba si sundala kapuci a Amara zjistila že je to ten tajný kluk s kterým se sem tam pozdravila. Udiveně se podívala a chtěla něco říct ale on ji umlčel a začal mluvit on: „Nesleduji tě tedy vlastně ano zdá se mi že se moc neznáme já jsem Diego a ty jsi Amara, že“? „Ano jsem Amara, ale stále nechápu proč jsi mě sledoval a výmluva v podobě „moc se neznáme“ není zrovna nejlepší“. Diego se zarazil, že mu na to neskočila pousmál se a řekl: „dobře sledoval jsem tě protože jsem tě chtěl poznat“, ale hlavní důvod byl ten že jsem se dověděl že se zajímáš o upíry“. Amara se o tom nikdy s nikým kromě její matky nebavila, ale teď to bylo jinak strašně se o tom s ním chtěla bavit a tak se posadili na lavičku pod třešň v parku a začali si povídat. Amara mu řekla všechno o sobě a on jí všechno o něm nakonec se rozloučili a Amara rychle běžela domů.

Když přiběhla domů mamka se jí zeptala kde byla tak dlouho Amara se zamyslela co jí má říct a tak se nakonec rozhodla pro lež a řekla: „No, nám se prodloužila škola“ a běžela do svého pokoje. V pokoji odložila tašku a vzala si deník do kterého si psala všechny její pocity, zážitky a teď i to co se stalo s Diegem psala to a prožívala a pak se zamyslela a uvědomila si že má asi Diega ráda, položila deník na stůl a šla spát. Ráno když přišla do školy se potkala s Diegem pozdravili se a on se jí zeptal jestli by po škole nešla ven že jí něco musí říct, Amara se usmála a řekla že by šla moc ráda pak už zazvonilo a oni se rozešli každý do své třídy.

Po škole se Amara rozběhla k lavičce v parku kde už na ní čekal Diego posadila se a zeptala se co jí to tedy chtěl říct. Diego nevěděl jak jí to říct a šlo to na něm vidět pak se najednou zhluboka nadechl a začal mluvit: „Amara než ti to řeknu slib mi že se nenaštveš, a i když to možná uděláš tak mi prosím věř a teď k tomu co ti chci říct je to že jsem ti neřekl o sobě všechno protože to co jsem ti řekl byla lež tedy ne všechno ale většina ano pravda je že se Jmenuji Diego a bydlím zde už od narození u tety jelikož jsou mojí rodiče mrtví a já jsem ti říkal že zemřeli při auto nehodě, ale pravdou je že jsem je zabil já jelikož jsem Upír“. Amara se zarazila a nemohla dýchat hrdlo se jí úplně strnulo chtěla utéct, ale nemohla jelikož jí Diego chytl za ruku chtěla něco říct, ale nevěděla co měla Diega strašně ráda a přesto že se dověděla takovou zprávu a o Upíry se zajímala už od desíti let tak o nich hodně věděla a ve všech těch knihách a článcích na internetu se nic o tom že by byli upíří milí nepsalo. Po chvíli trapného ticha se vzpamatovala a řekla: „ takže ty jsi mi to tajil i přesto že víš co pro mě upíří znamenají, i přesto že..“ „Ano i přesto že vím že mě miluješ řekl Diego“. Amara se zarazila a

přemýšlela jak to může vědět a hned na to řekl, „my upíři máme schopnost číst myšlenky takže vím na co myslíš a protože se tváříš strašně udiveně tak o tom nikde nepsali a pokud chceš tak já ti toho můžu říct mnohem víc, ale ty to nikomu nesmíš říct jinak se už nikdy nevidíme“. „Dobrá budu se snažit to nikomu neříct pokud mi už nebudeš lhát“. Řekla Amara a na její tváři se objevil malý úsměv který se objevil i na tváři Diega. „slibuji že ti nebudu lhát“, a začal jí vyprávět o jeho životě a jak se to všechno stalo a začalo a o tom já se z člověka může stát upír, ale že on to nikdy neudělal a ani to nemá v plánu. Když už jí to všechno řekl šlo na něm vidět že nelže. Potom už musela Amara domů a Diego se jí zeptal jestli se ještě někdy uvidí a pokud ano tak kdy, ale byl si jist že už ho nikdy nebude chtít vidět! Amara se zamyslela a řekla: „moc ráda bych se s tebou normálně bavila, ale popravdě mám docela strach a ty to víš i přesto bych tě moc ráda zase viděla někde jinde kromě školy takže co kdybychom se zítra sešly ve stejnou dobu tady“? Diego to odsouhlasil a pak už šli každý svou cestou. Amara a Diego se spolu scházeli skoro každý den až si někteří lidé mysleli že spolu chodí, ale nechodili i když se oba měli moc rádi nějak si to nechtěli říct. Až na Amařiny narozeniny se stalo něco kouzelného Diego jí dal ten nejhezčí dárek ze všech a to byl ten že jí řekl že jí má vážně moc rád a že sní chce být do konce jejího života a Amara samozřejmě souhlasila a pak když se obejmuli se ho zeptala jestli jí promění v upíra že by si přála s ním žít navždy bez žádného omezení, ale on jí to zamítl a po dlouhém dohadování odešel. Asi po týdně jí napsal že jí chce vidět ona mu napsala že je pozván na večeři u nich doma, Diego napsal že dorazí. Celý večer proběhl krásně a pak když šel Diego pro víno tak si vzpoměl co po něm Amara chtěla a udělal něco čemu nemohl uvěřit dal do Amařiny skleničky kapku jeho krve která je 1. krok k tomu aby se stala upírem a pak když se Amara napila vína se cítil velmi zvláště skoro jako provinile ale i trochu šťastně nakonec když se rozloučili jí řekl že udělá vše aby byla šťastná. Po chvíli co Diego odešel se Amaře udělalo strašně špatně a omdlela jí rodiče jí položili na postel a Amara se probudila byla úplně mimo nevěděla co se stalo měla úplně prázdno a pak nakonec usnula.

Ráno se probudila s pocitem že jí boleli špičáky a tak se oblékla a běžela za Diegem a řekla: „ty jsi mě proměnil že ano“? Diego nevěděl jak se chovat, ale nechtěl lhát a proto řekl: „ano proměnil myslím jsem že to chceš a potom jsem taky nedokázal uvěřit tomu že by jsi někdy umřela a já tu zůstal sám, ale mám strach že to nezvládneš a někoho zabiješ,!“ „děkuji že jsi to udělal a nemusíš se bát já nikomu neublížím“! A šli spolu do školy, po škole šla Amara rovnou domů a pocítila takový zvláštní pocit jakoby měla hlad, ale ona neměla hlad měla chuť na krev a ta chuť čím dál tím víc sílila a už se nezvládla ovládnout běžela do kuchyně kde byla její mamka Amara se nedokázala ovládnout a vysála jí krev to znamenalo že jí zabila. V tom zaslechla že přichází tatka a rychle utekla za Diegem. Její otec jí, ale zahlédl a tak se jí snažil doběhnout když však zahlédl na zemi jeho mrtvou ženu hned volal sanitku a jakmile přijeli bylo jasné že je mrtvá hned se začalo se to začalo vyšetřovat Amařin otec si myslel že to byla ona ale nechtěl to nikomu říct když policie odešla běžel do Amařiného pokoje a hledal její deník když ho našel začal ho číst a nemohl tomu uvěřit Amara tam měla všechno napsané o tom že je Diego upír a nakonec i to že je jedna z nich upír. Ale její poslední slova ho úplně zděsila až je přečetl nahlas: Mam takový divný pocit jako bych měla hlad ale ne na jídlo. To byli poslední slova které si zapsala a její otec byl úplně zděšen.

Mezitím všechno řekla Amara Diegovi a o řekl že utečou ale na to už bylo pozdě její otec to řekl cele vesnici a ti se rozhodli na tom že musí oba zemřít a když se Diego podíval z okna tak viděl všude vesničany se zbraněmi zkusili utéct zadním vchodem ale oni je chytli a zabili. Takže toto je konec této upíří lásky a taky celého příběhu, otec od Amary je i přes to všechno vedle sebe pohřbil.

KONEC

Anna Švédová

**Jmenuji se Anna
Švédová je mi 13 let a
narodila jsem se
24.1.2003. Bydlím
V Brance u Opavy .
Mám 2 mladší
sourozence. Miluji
tanec a zpěv !**

Kontakty:

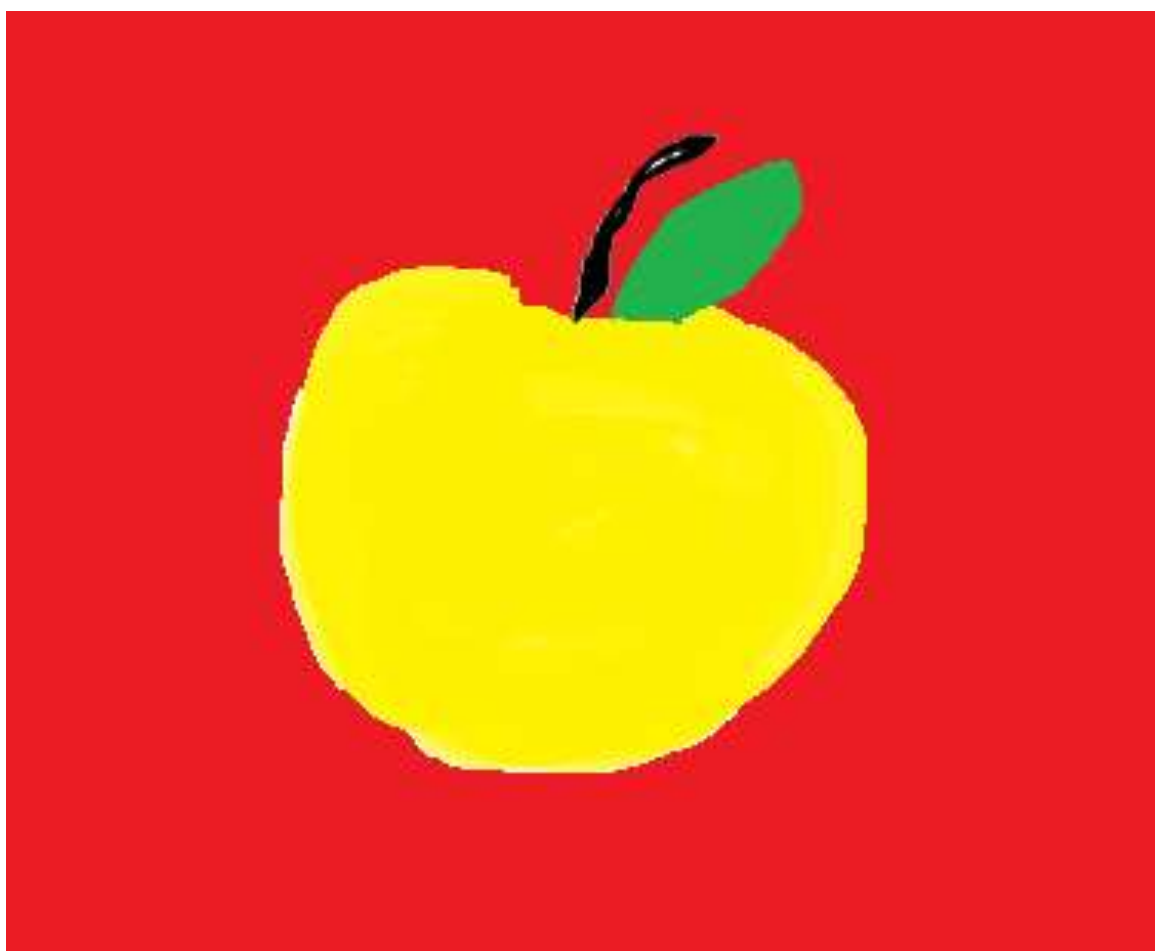
tel. číslo – 727 940 004

email – anna.svedova@email.cz

web – www.mojepříběhy.com

DAVIDOVA

MINULOST

Tomáš Till

Davidova minulost

Táta Libor volá Davidovi: „Davide musíš okamžitě přijet, máme to jablko!“. No bezva, tak jedeme do té jeskyně. „Ty jo, to je ta zeď! Davide, ty jsi ten vyvolený, vlož zlaté jablko.“ David vkládá jablko. Zeď se rozevírá. „Davide jdi dovnitř,“ říká táta. David vejde. Ta vzácná jeskynní kniha s mou minulostí. Musíme nejprve najít ten zdroj energie, jinak tu knihu nepoužiješ. Jedeme tedy do Sydney.

David, táta Libor a sestra Lucie jsou zpět. Davide, vlož zdroj energie do skříňky. David tedy vložil kostku do skříňky. A najednou se celá jeskynní místnost modře rozsvítí. David vidí, že na celé velké jeskynní zdi je spousta psaní, v zašifrovaném písmu, které zná jen on. Táta říká: „Davide, tohle bílé vzadu je ten přístroj. Když si do něj sedneš a usneš, tak budeš znát celý obsah té veliké knihy a tudíž i celou velkou a dlouhou minulost tebe a tvých předků. David jde ke stroji a usedá dovnitř. David usíná. O 30 minut později se táta snaží Davida probudit, ale nejde to a křičí: „Ne, ne, ne, to nejde Davide prosím ne, ne“.

David je mrtvý, podlehl silnému elektrickému napětí ze stroje, které mu proudilo přímo do mozku. Pohřeb bohužel David mít nemůže, kdyby se vláda a svět dozvěděla o této jeskynní místnosti, nedopadlo by to dobře. Za dva roky se mrtvému Davidovy narodil bratr Tomáš. Když bylo Tomáši 20 let jeho otec Libor zemřel na infarkt. Ale ještě před jeho smrtí řekl Tomášovi o jeskyni a o všem co ukrývá. O rok později se Tomáš a jeho sestra Lucie vypravili do jeskyně. Hned co přijeli Tomáš celý jeskynní systém spustil a usedl do stroje. Tentokrát se to povedlo a Tomáš při silném zásahu proudem nepodlehl a povedlo se vstoupit do minulosti a žít život jako jeho předek Utah, který je z rodu asasinů. Tomáš a jeho sestra mají však zásadní problém, jaký? To a vše další se dozvíte v druhém díle.

Dobrý den, jmenuji se Tomáš Till a jsem autorem tohoto příběhu. Tento příběh je o Davidovi a jeho bratru Tomáši. Je sci-fi žánru. Doufám že se vám příběh bude líbit a v nejbližší době se můžete těšit na druhý díl.

UKÁZKA:

Táta Libor volá Davidovi: „Davide musíš okamžitě přijet, máme to jablko!“. No bezva, tak jedeme do té jeskyně. „Ty jo, to je ta zed’!

Vlci a zajíc

Židková Marie

Vlci a zajíc

Židková Marie

Byli jednou jedni vlci. Ti si jednoho dne řekli, že uloví zajíce. Ráno šli na lov. Uviděli zajíce, jak pobíhá po louce. Řekli si, že ho chytí. Plížili se tedy k zajíci. Ten ale něco tušil, tak vyrazil a běžel a běžel a běžel. Vlci vyrazili za ním. Už ho skoro měli, ale v tu chvíli zajíc změnil směr a zmizel ve křoví. Na druhý den vlci vymysleli past. Vyhloubili jámu a zamaskovali ji listím. Pak nalákali zajíce k jámě. Jeden vlk chtěl zajíce chytit a tak na něho skočil. Zajíc ale uhnul. Vlka, který chtěl zajíce chytit, spadl do té jámy. To už ostatní vlci neváhali a rozběhli se k zajíci. Ale zajíc byl chytrý. Začal utíkat. Utíkal směrem k malému lesíku, který stál opodál. Běžel, běžel, běžel a kličkoval mezi stromy. Slyšel, jak pár vlků za ním narazili do stromů. Pořád měl ale hodně pronásledovatelů. Otočil se. Chtěl vědět kolik vlků je za ním. To byla ale velká chyba. V té chvíli narazil sám do stromu. Než se stačil zvednout, tak kolem něj stáli vlci. Bylo jich asi šest. Jeden vlk řekl: „Ten zajíc je můj!“ Druhý vlk však namítl: „Ne. Je můj!“ A potom třetí vlk. „Je samozřejmě můj!“ A potom se přidali i ostatní a začali se hádat, kdo z nich zajíce sní. Tak to trvalo nějakou chvíli. Po chvíli jeden vlk navrhl: „Hele. Co kdybychom toho zajíce roztrhali na šest dílů a každý by si vzal kousek?“ Ostatní však byli proti. „To bychom se pořádně nenajedli!“ křičeli všichni. Ten největší vlk řekl: „Měl by ho sníst ten nejsilnější.“ Ostatní byli zase proti. „Měl by ho sníst ten nejstarší“ namítl další. „Ne! Měl by ho sníst ten, kdo to všechno naplánoval!“ „Ne, ne, ne. Měl by ho sníst ten nejchytřejší!“ řekl další vlk. Najednou jeden vlk řekl: „Hele. Neměl by ho náhodou sníst ten, kdo si ho znovu chytí?“. Protože zajíc využil chvíle, kdy se vlci hádali a chtěl zmizet. Jeden vlk ho však zpozoroval a řekl to ostatním. Ted' už zase všichni běželi. Zase pronásledovali zajíce. Zajíc měl ted' ale výhodu. Byl hodně velký kus před vlky. Ale víte jací dokážou být vlci, když se ženou za obědem. Velmi rychle ho dohnali. Zajíc byl ale vychytralý. Běžel. Běžel směrem k jámě, kterou vlci vyhloubili. Vlci netušili, kam má zajíc namířeno a tak ho i nadále pronásledovali. Zajíc byl už blízko jámy. Byl by do ní spadl, kdyby v poslední chvíli nezměnil směr. Vlci naštěstí nestačili rychle zareagovat a tak všichni na jednou spadli do jimi vyhloubené jámy. Zajíc měl tak hodně času, aby se nenápadně vytratil do noci. Vlci se sice po chvíli z jámy ven dostali, ale už neměli nejmenší šanci zajíce chytit. Z této bajky plyne poučení, že kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Konec

Židková Marie

Narodila jsem se 27. 11. 2002 v Opavě. Žiji v Komárově se svými rodiči. Mám staršího bratra a starší sestru. Mé koníčky jsou: hra na klavír, kreslení a pečení. Ráda bych vystudovala vysokou školu uměleckou.

Kontakty

Tel.: 774 224 112

e-mail: zidko.marie@seznam.cz

web.: www.zidkova-marie.cz